גליון מס. 12 ● כ"ו שבט תשמ"ו ● 6.2.1986

מיקי ומוטי - בלב אחד

החיים בגיל 32. צבי קופמן שוחח עם שני המ"מים של מכבי והנבחרת. עמ' 14–15.

תא"ל רן רונן (פקר): מכתבו של אוהד. עמ' 6–7.

טור ראשון

האיש שמנסה ליישם שיטה אחרת

תת־אלוף במילואים רן רונן (פקר), ידוע כיום בעולם כאיש עסקים. אין ספק שהילת אחד הגיבורים המופלאים שהיה מופקד על שמי ישראל – מהווה כרטיס ביקור מצוין. הטייס האמיץ הזה, שגם אויבים מצדיעים לו, נרתם למשימה חדשה. הוא רוצה ללמד את בני מכבי תל־אביב בכדורסל אסטרטגיה. רוצה ליישם, על קרקע מוצקה, באמצעות נסיונו העשיר, כמה דברים שלמד באוויר.

רן נראה בתקופה האחרונה צמוד יותר ויותר למשחקי קבוצת מכבי ת"א. גם במשחקי הליגה כאן, וגם בעת ההופעות בגביע אירופה. אין לי ספק שיש לו השפעה חזקה. שהוא מקרין סמכות. לא רק על חן ליפין הצעיר. גם על קווין מגי ולי ג'ונסון, ששמע עלילות הגבורה שלו הגיע גם אליהם. מוטי ומיקי כמובן יודעים להעריך את תרומתו. דורון, בשנתו הראשונה בעולם הגדולות של אירופה, לומד ולומד.

בעמודים 6–7 בגליון זה, מתפרסם מכתבו של אוהד לכדורסלני מכבי תל־אביב. כל מכוון עצמו רן רונן. אוהד. בחרנו להביאו כמעט בשלמותו. יש בו הרבה מן האלמנטים שהצעידו את חיל־האוויר שלנו למקום הראשון בעולם. אפשר ליישם הרבה מן הדברים גם בכדורסל, אומר רן.

מכתבו של רן נכתב אחרי הופעת מכבי תל־אביב בבריסל, במשחקים עם „ז'אלגיריס". יש אומרים שהתוצאות בשטח ניראו בשני המשחקים האחרונים ביד־אליהו, שבהם הושגו נצחונות על „סימאק" מילאנו ו„ציבונה" מזאגרב.

ציור השער: כך ראה הקריקטוריסט זאב את מיקי ברקוביץ' ומוטי ארואסטי, שניהם בלב אחד. עמ' 14-15.

שבועספורט

עורכים:
אלכס דורון
משה לדר

צלם: עדי אבישי

עיצוב גרפי: שפי דגן

מודעות: גולת שניידר
טלפון: (03)439442

כותבים

מיקי ומוטי

קבוצת הצמרת מס. 1 בארץ, מכבי ת"א, נמנית זה שנים על הצמרת האירופית. אולם דומני שאמצעי התקשורת עשו יד אחת כדי למנוע ביקורת קונ־סטרוקטיבית על בעיות היסוד שגרמו ל„חריקות" במשחקיה האחרונים של הקבוצה.

לעניות דעתי – בעיית הבעיות של מכבי ת"א היא בהזדקנותם של שחקני המפתח בקבוצה – מיקי ברקוביץ', מוטי ארואסטי, ואליהם אפשר להוסיף גם את הארווי לאסוף. קבוצה ששלושה מתוך השישייה הראשונה שלה עברו כבר את גיל ה־30 – היתה חייבת להצעיר את שורותיה מבעוד מועד. כמה טובים שי־היו – אין בכוחם של שחקנים אלה „למ־שוך" 40 דקות תמימות, מה עוד שעומס המשחקים הוא גדול.

לכל קבוצה שעימה התמודדה העונה מכבי יש סגל של 8־9 שחקנים והעומס מתחלק ביניהם. במכבי מחלקת העומס בעיקר בין 6 שחקנים ולא יותר. שחקניה הצעירים של הקבוצה „מתייבשים" על הספסל אפילו במשחקי הליגה המקומית.

עד שלא ישכילו מנהלי הקבוצה לש־נות את מדיניותם – תמשיך הקבוצה להדרדר. שימו לבו מאז עלייתם של בר־קוביץ' וארואסטי לקבוצה הראשונה – וזה היה מזמן – צורף באופן קבוע לסגל הראשון רק אחד: חן ליפין. ומרובר כא־גורה השמה יהבה על הנוער וגאה בשלל התוארים של קבוצות הנוער שלה.

אלכס רביטו
חיפה

★ ראה ראיון בגליון זה עם שני „הוק־נים" של מכבי ת"א – מיקי ברקוביץ' ומוטי ארואסטי.

מבט חוזר

בשידור חוזר בטלוויזיה, בשבוע שעבר, ראיתי שוב ושוב את זרי־קת הייאוש של ז'אן מישל סנגל בשנייה האחרונה של משחק מכבי ת"א בלימוז'. שמתי לב לעובדה שעל השעון הופיעו ככר הספרות 00 כאשר הכדור תרך לסל. האם לא הגיש מישהו עירעור על הסל שהושג אחרי השריקה לסיום?

א.ג.
תל־אביב

★ „שבועספורט" משיב: גם אנו ראינו שוב ושוב את נסיון הקליעה האחרון של סנגל. לא השתכנענו שהסל הושג אחרי השריקה לסיום.

יש כדורסל באילת

בשנה האחרונה נעשים באילת מאמצים רבים לקידום פעילות הספורט. כל הגורמים – החל מראש העיריה, מועצת הפועלים, גורמי התיי־רות ואנשי עסקים – נרתמו לעניין ומש־קיעים משאבים וזמן רב, כאשר גולת הכותרת מתמקדת במחלקת הכדורסל של הפועל באילת.

להפועל אילת קבוצת כדורסל המשח־קת זו העונה השלישית בליגה א'. הוחלט לנסות ולהתמודד על זכות העלייה ללי־גה הארצית. לצורך זה הותחם מאמן מק־צועי ממרכז הארץ – אביהו גרוברמן – שפרט לאימוני הקבוצה הבוגרת, אף הקים בית־ספר לכדורסל ובו, בשנתו הראשונה, כ־100 ילדים. בביה"ס מדריכים שחקנים מן הקבוצה הבוגרת.

בקבוצה הבוגרת שחקנים מקומיים, ותיקים כצעירים, וכן מספר שחקנים שירדו דרומה ונקלטו בעבודה בעיר. הק־בוצה קצרה הצלחה וסיימה את משחקי הסיבוב הראשון ב־10 נצחונות. בלי הפסד.

פעילות המחלקה חשובה לנו מאוד ולכן אנו מבקשים להפנות מעט מתשו־מת הלב של תושבי מרכז וצפון הארץ לנעשה בעירנו.

עו"ד א.סגל
אילת

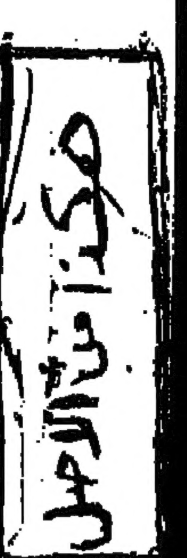
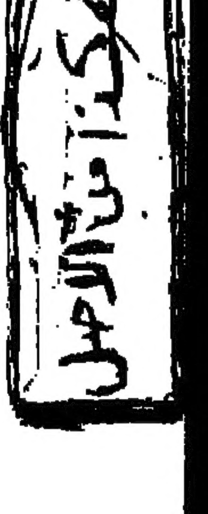
דואר המערכת

★ איריס שרעבי, רחובות: אין אנו נוהגים לפרסם את כתובותיהם ומספרי הטלפון הרפטיים של ספורטאים. הדבר כרוך בהסכמתם. אנא פני לאגודת בית"ר ירושלים ואנו משוכנעים שהם ישמחו לסייע בידך.

★ רונית פלד, רמלה: אנו מודים על המוחמאות. נשתדל באחד הגליונות הק־רובים למלא בקשתך בנושא.

★ חיים גלזר, באר־שבע: לשאלתך הטלפונית בקשר למתאגרף המקצועני שלמה גיאווב. המתאגרף המקצוען היש־ראלי הראשון היה דוד עובד. בשנות הח־מישים הופיע דוד, שהשתייך לאגודת מכבי חיפה, בזירה המקצוענית בארה"ב. כיום הוא מתגורר באוסטרליה.

★ שלומי אבן, ירושלים: מצטערים – אין אנו יכולים למסור מספרי הטלפון הפרטיים של כדורגלנים.

הבית החם של מייק לארגי

מייק לארגי, ה„קפטן" הג'ינג'י של הפועל ת"א, מצא כאן בית־חם. משפחת לוצקי התל־אביבית „נדלקה" עליו ואימצה אותו כבנה הרביעי.

כיצד נוצר ה„קליק" בין מייק למשפחת לוצקי? רוני, אחד מבני המשפחה, נהג לשחק טניס במגרשי מלון רמת־אביב, שם התגורר לארגי. הוא הזמינו למשחק ואח"כ לקח אותו עמו לביתו. כעבור מספר שבועות, לאחר ילדי לוצקי למלא את המקרר שלו בכל המצרכים הדרושים. מייק אוהב פיצות. הלוצקים אינם מאכזבים אותו.

צביקה דאג ל„ילד" וקנה לו לפני כחודשיים מכונית אוטוביאנקי. מייק משלם רק עבור הדלק. הוא גם נתן לו את מפתחות המכונית המשפחתית. „כשהוא צריך את האוטו הוא מבקש ותמיד מקבל" מגלה צביקה.

מייק לארגי אוהב את הבית החם שמצא כאן. הוא יוצא

מימין לשמאל: רוני, גילי, מיכל, מייק לארגי, חנה וצבי לוצקי.

נצחון הפועל ב„דרבי", בעונה שעברה, ציין מייק, בראיון עתונאי, שטוב לו בארץ וכי מצא משפחה מאמצת.

„קראתי את הכתבה ומאותו יום התהדק הקשר בינינו", סיפר צביקה לוצקי, סוכן ביטוח, אביו המאמץ של לארגי.

מייק ומשפחת לארגי מתגוררים בשכנות, מרחק הליכה. ילדיו של צביקה עושים שעות בביתו של הכדורסלן והוא מבקר לפחות פעם ביום בבית מאמציו. את הקניות ב„סופר" הוא עורך יחד עם הגברת חנה לוצקי. בימי ששי הוא אורח קבוע בארוחת הערב המשפחתית. כשהוא נוסע לחו"ל – דואגים עם המשפחה לביקורים אצל קרוביהם ורכש לו ביניהם ידידים רבים. „פעמים רבות אנו יוצאים ליום של כיף בטבע, ובשר על האש, אצל משפחת רינות בתל־מונד, אחרי שמייק עושה סטייקים הוא מקבל שם חדר למנוחה"... סיפר לוצקי.

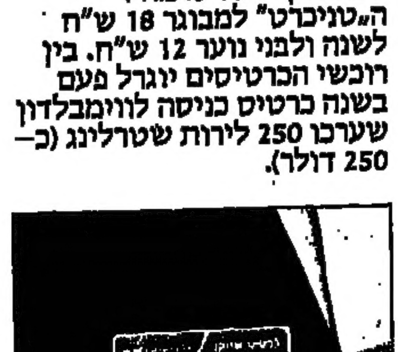
עד כמה ניקלט ה„ילד" במשפחה – תעיד העובדה שהוא הפך „אח" חונך לרוני, גילי ומיכל. „הוא צועק על הילדים ומוכיח אותם, וכשהם מתחצפים לאמא – הוא לא מהסס להרים יד. הוא מתייחס אליהם כאח בכור והם מקבלים את כל מה שהוא אומר", סיפר צביקה לוצקי.

ברוריה ביגמן

יש לך "טניכרט"?– הרווחת

טניסאי ישראל שירשמו מעתה כחברים באיגוד הטניס, יהיו זכאים להטבות והסדרים בחנויות למכירת ציוד טניס, בחברות ביטוח, יקבלו הנחות ברכישת כרטיסים למופעי טניס המאורגנים ע"י האיגוד, בטיפול במכוני בריאות, להנחה בבתי־מלון וכן יקבלו אשראי של חודש ב„כל־בו שלום". ההטבות יינתנו לשחקני טניס שיחזיקו ברשותם „טניכרט". אלא מהז – עם הכרטיס הזה עדיין אי אפשר למשוך כסף מן הקיר...

איגוד הטניס החל במבצע רישום המוני של כל מי שמשחקים טניס. מחיר ה„טניכרט" למבוגר 18 ש"ח לשנה ולבני נוער 12 ש"ח. בין רוכשי הכרטיסים יוגרל פעם בשנה כרטיס כניסה לווימבלדון שערכו 250 לירות שטרלינג (כ־250 דולר).

יו"ר הורניק עם „טניכרט"

רוקי, סילבסטר סטאלונה (משמאל) עם ירובו הרוסי לארגו.

מה עושה רוקי לאמריקנים?

האמריקנים משוכנעים: מה שעושה להם סאלי (סילבסטר סטאלונה) – לא עושה להם שום כוכב אחר. לא בכדי „הפציץ" רמבו את מסכי הקולנוע והפך לסרט שובר־קופות מס.1 בעולם, ואת סטאלונה לאיש המיליונים.

בדיוק בחג הסילבסטר האחרון יצא רוקי 4 לאקרנים ב־1700 בתי־קולנוע בכל רחבי ארה"ב. בתוך שלושה ימים נכנסו לקופות מיליוני דולארים. סטאלונה שוב בחדשות.

בזירת האיגרוף מוכיח רוקי שאין לו מתחרים. הוא ה"צ'מפ" הבלתי מנוצח, אפילו שיריבו העיקרי הפעם הוא ענק אימתני, בלונדי, קר־מג, המשחק את הרוסי. ה„רוסי" הזה אינו אלא דולף לינגרן, שוודי בן 26, יליד שטוקהולם, שהיה בנערותו כוכב להקת רוק. בנוסף, כמובן, הוא חובב איגרוף (אי אפשר אחרת) וכמובן עוסק בספורט החורף. חברתו לחיים היא הזמרת המדליקה גרייס ג'ונס.

רוקי–סטאלונה אומר לקהל הסובייטי אחרי הנצחון המוחץ: „באתי לכאן הערב, ראיתי הרבה אנשים ששונאים אותי. גם אני לא אהבתי אתכם במיוחד. עכשיו, אחרי התחרות, דברים השתנו. אני השתניתי וגם אתם יכולים להשתנות"...

בקול דרמטי הוא מסיים את נאומו לאומה בבריה"מ ויוצא מנצח גם מן החלק הזה של הערב. הקהל מריע לו. אפילו נשיא הסובייט העליון בין המריעים. ובלי אהבה – אי אפשר. רוקי מתאהב ביפהפיה, ידידתו של המתאגרף הסובייטי. גם היא, במקור, סקאנדינאווית. בריגיטה נילסן. בינתיים היא הפכה גם לגב' סטאלונה. הזוג הלוהט נמצא, כמובן, בראש מצעד הכותרות בעתונים.

לכבודו של הופוא בואני

נשיא חוף־השנהב, הופוא בואני, העומד לבקר בחודש הבא בישראל, מעוניין לחזות בתחרות איגרוף ואף הביע נכונותו לתרום גביע על שמו. פנייה ברוח זו הועברה על ידי שגרירות חוף־השנהב בישראל אל יו"ר ועדת האיגרוף בהתאחדות לספורט.

אין צורך להתרגש. אמנם הופוא בואני ושמעון פרס סעדו באחרונה ליד שולחן בשוויץ, וכל הסיכויים שהאביב שוב פורח, אך הקטע המובא לעיל לקוח מ„מעריב" של חודש יולי בשנת 1962...

אין צורך לומר שההתאחדות לספורט לא השיבה כלל לפנייה של שגרירות חוף־השנהב.

אז אולי עכשיו, כאשר הופואה בואני אולי שוב בדרך אלינו. הוא אולי יבוא – אך איגרוף כבר אין לנו...

דוד הורניק, יו"ר איגוד הטניס הביע תקווה שתוך שנה יהיו כ־15 אלף אוחזי „טניכרט", דוגמת צרפת וארה"ב שעשו לפיתוח טניס המוני.

ברוריה ביגמן

דדש, אוחנה והמרצדס

זה נשמע אולי מגוחך – אך מדברים על זה יותר ויותר. באיזשהו מקום הדבר מפריע לקבוצה במישור החברתי. מדובר במכונית מרצדס, שמספרה 84–323–13, השייכת ליו"ר בית"ר ירושלים משה דדש. במכונית עצמה אין כל דופי. איש גם עינו לא צרה בדדש הנוסע לו, להנאתו, במרצדס.

מה שמפריע למישהו זה שדדש עשה לו מנהג קבוע: לאחר כל משחק הוא לוקח כטרמפיסט, את השחקן אלי אוחנה. שאר השחקנים נוסעים באוטובוס או במוניות.

משה דדש (משמאל) ואלי אוחנה בתל־אביב. את הדרך לירושלים עשו במרצדס. צילום: עדי אבישי.

הדבר מנקר עיניים, מעורר קינאה, ומתפרש כיחס מעודף של דדש לאוחנה.

השחקנים כבר לא מסתירים כי הדבר למורת רוחם. אך איש אינו רוצה להיות הראשון להעיר על כך בפומבי לדדש. אין גם לשכוח שבהרכב הקבוצה הירושלמית מופיע שחקן שנהנה בעבר מאותה זכות יתר: אורי מאלמיליאן.

משה דדש אמר לי כי אין הוא רואה כל פסול בנוהג שלו ולא איכפת לו מה חושבים השחקנים על כך. לדבריו – אין כל יחס מועדף כלפי אלי אוחנה. אך מה לעשות ושחקני הקבוצה הינם בדעה אחרת, פרט אולי לאודי אשש, חברו של אוחנה, הזוכה בגין כך גם לפעמים להסעה במרצדס.

התחזית: אם לא יחול מפנה בגישה מצידו של דדש – הוא עלול להיתקל בגישה לא כל־כך נעימה מצד השחקנים, המחכים כבר ליום שבו יוכלו לפרוק את אשר על ליבם.

השאלה היא אם קפריזה אישית, אפילו של היו"ר, המעוררת מורת רוח אצל רבים, צריכה להימשך.

יש לי את תרושם ששכרו יוצא בהפסדו.

לזה קוראים „ניהול מקצועי"

לקבוצות הליגה הלאומית אין כסף. עובדה. בצורה שהן מנוהלות – אין פלא שזהו המצב. הכדורגלנים מנצלים זאת היטב ומשכרים כסף רב. שתי הדוגמאות שאביא בהמשך – מדברות בעד עצמן.

המקרה הראשון מתייחס למיקי בן־שיטרית. מיקי ניקנה בתחילת העונה ב־40 אלף דולר על ידי מכבי פ"ת. החוזה שנערך עמו – הבטיח לשחקן הכנסה בסכום דומה לעונה אחת.

חלפו ארבע מחזורי ליגה -- ופ"ת גילתה שאין השחקן מתאים לה, מה עוד שהוא עולה לה כסף רב. הפתרון: מכבי שעריים. זו לא היססה וקנתה אותו לעונה אחת, תמורת 14 אלף דולר.

בינתיים הספיק בן־שיטרית לקבל מפ"ת 12 אלף דולר על חשבון מענק ושכר. בעת ההעברה דרשה פ"ת החזר של 5,5 אלף דולר מהשחקן. הכסף שולם על־ידי שעריים.

חלפו שבעה שבועות -- ו„חתול שחור" עבר בין שעריים למיקי. בן־שיטרית הוצע שוב למכירה. הסכום שנידרש עבורו – גדל. הסיבה פשוטה: הוא עלה לשעריים 14 אלף דולר, בהשאלה לעונה, וקיבל אצלה מענק של 8000 דולר. על אלה נוספו עוד 6000 דולר – דמי השכר החודשי ושכירת דירה.

כדורגל +

א. טבק

תרגיל פשוט בחשבון מראה שמיקי בן־שטרית הרווית ב־11 משחקי הליגה שבהם הופיע הרבה יותר משחקני־מפתח אחרים בארץ. מי שהפסיד בעיסקה – היו, כמובן, הקבוצות.

אך בכך לא מסתיים סיפורו של בן־שיטרית. בהתאם לחוזה שלו עם מכבי פ"ת (שהוא לתקופה של שלוש שנים), יכולה כל קבוצה לקנות אותו לצמיתות תמורת 25 אלף דולר. והיה ולא יימכר או יושאל, וייאלץ להישאר בפ"ת, תיאלץ זו לשלם לו שכר ומענקים שיגיעו כדי 40 אלף דולר -- גם אם לא ישחק בשורותיה.

הסיפור השני שייך לכדורגלן פחות ידוע. יעקב רוקבן. בתחילת העונה השתייך למכבי שעריים, עימה גם חתם על הסכם־שכר לעונה על תשעה מיליון שקל. עברו שלושה מחזורי ליגה -- והוא הועבר למכבי פ"ת.

שעריים קיבלה עבורו דמי השאלה לעונה בסך 7000 אלף דולר. רוקבן קיבל חוזה על 19,5 מיליון שקל, כפול ויותר מאשר קיבל בשעריים!

אך בכך לא תם הסיפור. בתום שלושה משחקים בהם הופיע במדי פ"ת, הוא הועבר למכבי יבנה. הפעם למדו כבר משהו מהנסיון. דמי ההעברה הפעם הועמדו על 2000 דולר בלבד ושכרו הועמד על שישה מיליון שקל.

לתופעות כאלה, ולדומות להן, קוראים בארץ „ניהול מקצועי".

בן־שטרית בוחן נעל. היכן תהיה הנגיעה הבאה? צילום: ישראל סמיונסקי, יפפ"א.

עופר – המאמן היקר ביותר

אליהו עופר עומד להיות בקרוב מאוד למאמן בעל השכר הגבוה ביותר בליגה הלאומית – מעל ומעבר למה שמתיר תקנון ההתאחדות. כל זאת – בצורה חוקית ורשמית. המעסיקה הקודמת שלו, הפועל ירושלים, ניסתה אמנם למנוע זאת – אך ניכשלה. עופר אינו יודע זאת, לפי שעה, ועל־כן אין הוא חותם הסכם עם מכבי שעריים. הנושא מתגלגל אצל הבורר, עורך־דין יורם קמין, כבר מספר חודשים ובקרוב יגיע לסיומו.

עופר דורש מהפועל ירושלים 30 אלף דולר. העילה לתביעה, לדברי עופר, היא כי ירושלים הפרה הסכם עימו, בכך שפיטרה אותו בתחילת העונה, ושכרה במקומו מאמן אחר – נינו ברגיג.

העובדות, כפי שמלמד החוזה – הן לצידו של עופר. ברור לכולם שעופר עומד לזכות בבוררות, כפי שאירעבמיקרים דומים בעבר למאמנים אחרים.

בינתיים קיבל עופר על עצמו את אימון מכבי שעריים. הפועל ירושלים שיגרה מכתב לבורר, בו ביקשה להתייחס להתפתחות חדשה זו. הכוונה ברורה: למנוע מעופר לקבל כפל שכר. אך למורת רוחה של ירושלים -החליט הבורר כי נושא זה אינו נוגע לעניין הבוררות המתקיימת.

כאמור – אין עופר מודע להתפתחות, ומסיבה זו יצאה הודעה רשמית של שעריים, האומרת כי המאמן לא חתום על הסכם כספי עמה. הגזבר, מיקי מיכאלי, אמר: „השכר של עופר הוא סודי עד שיתברר הנושא של הפועל ירושלים". היו"ר, אבשלום צומן, אמר: „לא סיכמנו על שכרו של עופר, וזאת לבקשתו".

טוב ויפה לשמור סוד – כדי לחגן על זכויותיו של מאמן. אך אם רוצים לעשות זאת בצורה הנכונה – יש לתאם עמדות בהנהלת שעריים.

דבר אחד ברור: בתוך שבוע יתברר כי עופר ישתכר העונה מעל 40 אלף דולר נטו. יותר מדניד שווייצר, המוביל בטבלה הלאומית. ■

אליהו עופר. נהנה משני העולמות. צילום: עודד מולשטיין.

כידיד אל ידידים

דברים מהלב

לפני כשנה, אחרי "מבצע אנטוורפן", הרגשתי צורך אישי עמוק וכנה לכתוב לכם מכתב הערכה. העליתי בו כמה מחשבות עקרוניות הנוגעות להפעלת קבוצה ייחודית למשימות איכותיות. לאחרונה, כאב לי, כמו לאוהדים אמיתיים רבים אחרים, לראותכם שלא במיטבכם. כל מי שמקורב לקבוצה ומכיר את הנהלתה, מאמניה ושחקניה, האמין וידע שהינכם מסוגלים לביצועים הרבה יותר מרשימים, ולכן גם לא השלים עם „הגלישה במורד ההר". מאידך – כולנו האמנו שתופעת החידלון תיעצר בהקדם והמשחק הבא יהיה טוב יותר.

„טוב יותר" זה רק דבר אחד: נצחונן חברות,

„טוב יותר" זה רק דבר אחד: נצחונן חברות, קבוצות, הנהלות, שחקנים, מאמנים, כולנו – נמדדים רק לפי קריטריון אחד: תוצאות בשטח. כל היתר פחות חשוב. הננו חייבים לגדל דור של מבצעים, מצליחנים ומנצחים, כי האלטרנטיבה היא שנמצא עצמנו מסובבים בדור של מסבירנים, מוצאי־תירוצים ומאשימים. מי שמנצח לא צריך להסביר. לוח התוצאות עושה את העבודה בשבילו. רק המפסידים הופכים להיות תרצנים ללא תקנה.

קבוצות, הנהלות, שחקנים, מאמנים, כולנו – נמדדים רק לפי קריטריון אחד: תוצאות בשטח. כל היתר פחות חשוב. הננו חייבים לגדל דור של מבצעים, מצליחנים ומנצחים, כי האלטרנטיבה היא שנמצא עצמנו מסובבים בדור של מסבירנים, מוצאי־תירוצים ומאשימים. מי שמנצח לא צריך להסביר. לוח התוצאות עושה את העבודה בשבילו. רק המפסידים הופכים להיות תרצנים ללא תקנה.

מכבי ת"א היא קבוצה מנצחת. אנשיה קורצו מחומר של מנצחים. רוח הקרב, גאוות היחידה, שם האגודה, הכבוד האישי, הרצון העז לנצח והשאיפה להיות ראשונים – תמיד עמדו, עומדים ויעמדו לה במבחניה הקשים בעבר, בהווה ובעתיד. כאלה אתם וכך אנו, האוהדים האמיתיים, שמאוד מפרגנים לכם, רואים אתכם, ולא יעזור לכם שום דבר. זו המציאות ושום כוח לא ישנה אותה.

אישית, התפלאתי וכעסתי על אותם מאות „אוהדים על תנאי", שהזמינו כרטיס לבריסל, „תלוי בתוצאה בלימוז". כך לא חונכתי וכך לא חינכתי את אנשי במשך שנים רבות. שמחתי גם שהחלטתי מראש לנסוע לבריסל, ללא שום תלות בגורמים אחרים. נהניתי להיות במחיצתכם ולמרתי שיעור מאלף בתורת הכדורסל ובעיקר – על אלה שעושים אותו כה מעניין ואטרקטיבי.

בבריסל קיבלתי אישור למה שהרגשתי לאחרונה כתת־הכרה: אין תחליף לאמונה ביכולת (האישית והקבוצתית), לתעוזה, לתושיה, למוכנות להילחם ולרצון לנצח. הנך יכול להיות וירטואוז, מקצוען

אחד מהחברה

מועדון הכדורסל של מכבי ת"א, הפך בעשור האחרון למוסד מיוחד במינו בנוף החברתי של ישראל. לא רק מוסד ספורטיווי המאגד בתוכו חובבי כדורסל בלבד, אלא כזה שהפך ל„תופעה לאומית".

משה דיין ז"ל, „ידיד המחלקה", היה עמוד האש שהלך לפני המחנה המכבי. לא פעם שמעתי ממנהלי קבוצות אירופאיות, כי למשחקים נגד מכבי, מצטרפים רבים מחברי ההנהלה, כדי ללחוץ את ידו של משה דיין המפורסם.

גם היום, כאשר אני מביט אל היציע המרכזי ביד־אליהו, במהלך משחקי בית הגמר האירופי, אני רואה את רחל דיין מתרגשת, מריעה וכואבת את אשר מתרחש על משטח הפרקט.

למועדון האכסלוסיבי הנכבד של אוהדי מכבי ת"א, שייך גם תא"ל (מיל.) רן רונן (פקר), אחד הטייסים הגדולים שידע חיל־האויר הישראלי מאז היווסדו. אני רואה אותו באימוני אמצע השבוע, במשחקי ליגה רגילים, כמו בערבי הגאלה של גביע אירופה. הוא תמיד יורד למשטח, לומר מילה טובה לשחקן זה או אחר, לחייך אל צביקה שרף ולטפוח על שכמו של מוישל'ה. אחד מהחבר'ה.

ראיתי אותו גם בבריסל. הוא הגיע במיוחד לשני המשחקים הקשים עם אלופת ברית־המועצות. אחרי ההפסד הצורב בלימוז', עם סיכויים קלושים להעפיל אל הגמר האירופי בבודאפשט, ידע רן כי זה הזמן להיות שם איתם. לעודד, להחזיר את הבטחון. הוא ענד את סיכת „קאטר פילר" (מועדון בין־לאומי של טייסי קרב שנטשו את מטוסם וניצלו בחיים) על דש בגדו, ועם זה יצא לבריסל, במטרה אחת להחזיר לבחורים את האמונה ביכולתם.

כמו בטייסת־קרב, לפני טיסה מבצעית, כתב רן תדריך לכל אחד מהבחורים. מכתב של אוהד מלב אל לב, המתפרסם היום בפעם הראשונה.

והם קראו את התדריך.

מרדכי רוזנבלום

פר־אכסלנס, אך אם אינך מוכן להילחם ואינך שואף לנצח בקרבות הענקים שמתחוללים כיום בקצהו העליון של עולם הכדורסל המודרני – סיכוייך להישרד קלושים מאוד.

נכון, זו לא מלחמת קיום, ומדינות לא תיפולנה כתוצאה מהפסד או נצחון בכדורסל. אך בכל זאת הקו התחתון נשאר כשהיה ולא השתנה: מכבי ת"א אינה יכולה להרשות לעצמה להפסיד ארבעה משחקים בשורה. זהו לוקסוס גדול מדי, שעלולים להיות לו, בעתיד הלא־רחוק, משמעויות מרחיקות לכת. והאמת לומר: נצחונכם במשחק השני בבריסל, הביא אותי לידי כתיבת המכתב. אציין בו כמה נקודות מיוחדות, מנסיוני בעבר, שהנני מאמין שיש להן קשר למה שראיתי בבריסל.

התנהגות תחת לחץ

במשך שלושה ימים שוחחתי בצורה חברית ופתוחה כמעט עם כל השחקנים, הן כבודדים והן בקבוצות קטנות, חלק ביזמתי וחלק ביזמתם. כאחד שראה בחייו פעמים רבות הרבה מאוד אנשים תחת לחץ – יכולתי לחוש מה מתחולל בקירבם. לחלק מהם סיפרתי שב־1965 קיבלתי פיקוד על טייסת מיראז'ים, שרמת טיסתה לא היתה לרוחי. מאחר שהאמנתי שתהיה מלחמה בעתיד הלא־רחוק, פתחתי בסידרת אימונים מפרכת, תוך הצבת יעד ברור: להיות יותר טובים, יותר מבצעיים, ובעצם – להיות הכי טובים!

פיתחנו יחד רוח לחימה יוצאת דופן. יצרנו גאוות־יחידה שהפכה לשם־דבר בחיל. העלינו את רמת האימונים למקסימום האפשרי, הרמנו את „גובה הרף" לגבהים שניראו תחילה דמיוניים וכאלה שאינם ניתנים להשגה. חרקנו שינים והאמנו ביכולתנו. לא ויתרנו. ואמנם, רוח הקרב, האמונה ביכולתנו לעשות זאת וגאוות־היחידה שלנו, הניבו בסופו של דבר תוצאות.

במלחמת ששת הימים (1967) לחמה אותה טייסת על פני המזרח התיכון כולו, ביצעה מיגוון

ההבדל בין מלחמה אמיתית וספורט הוא בזה שבמלחמה נהרגים אנשים. בספורט – לא. זהו גם היתרון שלכם והיופי שיש בעיסוק בספורט. תמיד טענתי שמלחמה היתה יכולה להיות דבר מעניין ויפה, אילו רק לא היו אבידות. זה שנהרגים בה אנשים – פוסל אותה מכל וכל, ויש לעשות כל מאמץ כדי למנעה. לכם יש מלחמה אמיתית ללא אבידות בנפש. מבחינה אישית, זה אולי חלום של כל אדם בעל כישורים ויכולת בשטח מסויים, היכול להוכיח הישגיו במבחני־אמת ביחס של אחד לאחר. לא הערכות, לא משחקי סימולציה, לא ויכוחים. נראה מה אתה באמת יודע על המגרש!

של משימות, הפילה יותר מיגים מכל טייסת אחרת, והעיקר: לא איבדה אף טייס אחד!

הסיסמה „כולם בשביל אחד ואחד בשביל כולם" לא היתה אצלנו מהפה אל החוץ. כך הרגשנו בלב פנימה, ובכנות. לזאת באמת התכוונו. מי שחושב שקל להגיע להישגים כאלה – טועה. זה לא קל. פירגנו אחד לשני, ידענו שהצלחת כל אחד מאתנו זו הצלחת הקבוצה כולה. שמרנו איש על רעהו, „מסרנו" אחד לשני, „ירדנו" להגנה, „לקחנו" ריבאונדים, עשינו „סקרין" אחד לשני, עודדנו איש את רעהו ולחמנו כקבוצה ולא כבודדים, אפילו שהיו בינינו וירטואוזים וכוכבים לא מעטים.

התוצאה: רק נצחונות!

הכר את האויב

מודיעין, מקצוע שבו עסקתי 27 שנים. יש בו הרבה מן הבלתי־ידוע. הרבה חידושים והרבה הפתעות (מטוסי אויב חדשים, מערכות־נשק לא ידועות, טילים לא מוכרים ועוד). ההבדל בין מלחמה אמיתית וספורט הוא בזה שבמלחמה נהרגים אנשים. בספורט – לא. זהו גם היתרון שלכם והיופי שיש בעיסוק בספורט.

תמיד טענתי שמלחמה היתה יכולה להיות דבר מעניין ויפה, אילו רק לא היו אבידות. זה שנהרגים בה אנשים – פוסל אותה מכל וכל, ויש לעשות כל מאמץ כדי למנעה. לכם יש מלחמה אמיתית ללא אבידות בנפש. מבחינה אישית, זה אולי חלום של כל אדם בעל כישורים ויכולת בשטח מסויים, היכול להוכיח הישגיו במבחני־אמת ביחס של אחד לאחד. לא הערכות, לא משחקי סימולציה, לא ויכוחים. נראה מה אתה באמת יודע על המגרש!

לכל שחקן יש בין 10 ל־15 שנים שבהן הוא יכול להגיע לשיאו. בפרק־זמן קצוב זה, הוא חייב

לא יהיה זה נכון להציב יעד שאין סיכוי להשיגו השנה, כמו משחק הגמר. אך ארבעה נצחונות רצופים ומקום מכובד בין שש הקבוצות המובילות באירופה – זה יעד סביר ובר־ביצוע. כל מטרה שהיא פחותה מזו, כרגע, תהיה לדעתי בבחינת טעות.

לתת את המירב. את זה הוא חייב קודם כל לעצמו ואחר־כך לאחרים. את זה יהיה קל יותר לבצע במבחנים קשים (הכוונה בעיקר למשחקים בחו"ל) אם נקבל מודיעין מדוייק ועדכני על ה"אוייב". חבל, לעתים, לבזבז משחק על מנת להתאים ולשנות טאקטיקה. יש למצוא הדרך לקבלת מידע מודיעיני עוד לפני ההתמודדות ולתדרך את הקבוצה בהתאם. לגבי טאקטיקת הלחימה, יש להשאיר כמה אופציות פתוחות שתינקטנה במגרש, בזמן אמיתי, בהתאם להתנהגות ולביצועי היריב. זה אחד ממרכיבי ההצלחה.

שמירה על פרופורציה

יש לזכור שאנו עוסקים בספורט. זו לא מלחמת קיום. כאן לא יורים. גורל של אומה לא תלוי ועומד על כף המאזניים. חובה לשמור על פרופורציות הגיוניות. בספורט כולם רוצים לנצח. אך מותר גם להפסיד. שום דבר לא קורה אם קבוצה מצטיינת מפסידה מדי פעם. תלוי, כמובן, כיצד מפסידים. אם נלחמים, לא מזלזלים, משתדלים, מקריבים את כל מה שיש ובכל זאת מפסידים – יש לקבל זאת בבגרות ובהבנה.

אף אחד לא צוהל אחרי הפסדים, אך יש לנהוג בתבונה ובמקצועיות. כלומר: לתחקר עד הסוף, לא להעלים עובדות, לא לטאטא שום דבר מתחת לשטיח, להאזין לכל מי שמעורב בקבוצה (הנהלה, מאמנים, שחקנים), להוציא מסקנות נכונות ולהכניס השיפורים במשחק הבא. זה נכון לגבי בודד, כמו גם לקבוצה כולה, הפועלת כיחידה אחת, הומוגנית ולוחמת.

אין להנמיך קומה, אין להוריד הראש ואסור לפגוע במוראל וברוח הקרב. ההיפך הוא הנכון. יש לומר: „הפעם נדפקתי – בפעם הבאה אשתפר ואהיה הרבה יותר טוב". הרמת ידיים, לקראת או תוך כדי משחק, הוא אסון ואין דוגמא חיובית טובה יותר מאשר המשחק השני נגד ז'אלגיריס בבריסל.

על הנייר אולי היה להם יתרון. אך במגרש – התוצאות דיברו בעד עצמן. אין דבר העומד בפני ההחלטה הנחושה של הלוחמים־השחקנים עצמם. אני יכול לספר לכם עשרות סיפורים על מבצעים עלומים, שעל הנייר ניראו דמיוניים, ורק האמונה, התעוזה, החוצפה, התושייה והרצון לנצח – הביאו אותנו להישגים חסרי־תקדים.

אסור להתרגש יתר על המידה מהפסדים, אך אסור גם להיות אדישים להם. שגיאה היא לתת להם לפגוע באמונה, ברוח הקרב ובגאוות היחידה. אך מאידך – טעות היא לעבור על כך לסדר היום. שום דבר לא קורה במקרה. לכל דבר יש סיבה. אותה צריך למצוא ובה חובה לטפל. אם יש ארבעה הפסדים בשורה – זו כבר בעייה. אסור „לקפוא על השמרים" ולתת לאירועים לסחוף אותך. יש לעצור, לעשות חושבים, לאתר ביושר ובכנות את הסיבות האמיתיות ולטפל בהן. אסור לרוץ אחרי העגלה, צריך תמיד לשלוט בה ולכוונה לכיוונים הרצויים לנו.

רן רונן. דרושים מצליחנים.

תושייה – מרכיב חשוב

מי אני, הינוקא, שאתמודד עם ענקים וגדולים ממני באמנות הכדורסל. נושא התושייה הינו אולי היחידי שאין בו שום ברירה, אלא להביא ממנו דוגמאות הקשורות לתחום המקצועי.

כי אם אנתח אירועים אמיתיים שקרו בתקיפת שדות־תעופה בעורף האוייב, או בקרבות־אוויר במלחמה, בעומקן של מדינות עויינות לנו, חוששני שהדבר יעלה חיוך על פניכם. ובאמת יקשה על רבים להבינם.

התושייה היא אחד המרכיבים החשובים בהשגת נצחון. אסור להשלים עם מצב של קיפאון, אפילו לפרקי־זמן קצרים. יש לקחת היוזמה, לשנות ולהפתיע. לדוגמא: אם סאבוניס חוסם הרמטית את האיזור הצמוד לסל, צריך לזרוק מחצי המרחק וממצבים נוחים. אם יצא במטרה לחסום מבחוץ – יש להכניס כדורים לקווין מתחת לסל וכך לצבור נקודות.

נכון להכתיב ולשנות את קצב המשחק, כפי שנוח לנו, להחליף את שיטת ההגנה בהתאם למתרחש על המגרש. חובה לאתר מוקדם ככל האפשר את התרגילים שהיריב מנסה לבצע בתהליך רומה שחוזר על עצמו („מוסר פעמיים ובשלישית רץ בדרך כלל בקשת ימינה" וכו') ולמצוא בכך תשובה מיידית תוך כדי מהלך המשחק.

המנהיגות על המגרש – אין לה תחליף. למי שמבין – קל היה לראות שסאבוניס הוא מנהיג. עושה בקבוצה כמעט ככל העולה על רוחו. קבוצה ללא מנהיג – סיכוייה להשיג תוצאות רצופות מרשימות הינם קלושים.

דעו לכם שיש לכם קהל אוהדים נאמן ומסור. לפחות בישראל – אין לו אח ורע. ומי שלא ראה אנשים מבוגרים, אבות לילדים, בוכים בכי קורע־לב עם השריקה לסיום במשחק השני בבריסל, קשה לו להבין על מה אני מדבר כאן. רק מי שחזה ברמעות שניגרו מעיני אלה, הבין את המתח והחרדה שהיו מנת חלקם במשך ימים ושבועות. הכל התפרץ בשנייה אחת, בשטף רגשות אמיתיים של אהבה, פירגון והערכה לכם, רבותי, שעשיתם את זה סוף סוף. הבאתם להם נצחון. אנא אל תזלזלו גם בזאת.

היעד: נצחונות!

ואחרון אחרון חביב: מה הלאה? המטרה היא לנצח בכל המשחקים שעוד נותרו. יש להחליט, לרעתי, על יעד זה כבעל יעד ברור ומקובל. יש לרסקס אותו באופן כללי עם כל המעורבים ולפני כל משחק חובה לזכור שזו המטרה ובכוחנו להשיגה.

תנאים אובייקטיביים והפציעה של לי ג'ונסון, הסל של סנגל בלימוז') הביאו לרמת הישגים נמוכה במחצית הראשונה של המשחקים בגביע אירופה.

הסיסמה „כולם בשביל אחד ואחד בשביל כולם" לא היתה אצלנו (בחיל־האוויר) מהפה אל החוץ. כך הרגשנו בלב פנימה, ובכנות. לזאת באמת התכוונו. מי שחושב שקל להגיע להישגים כאלה – טועה. זה לא קל. פירגנו אחד לשני, ידענו שהצלחת כל אחד מאתנו זו הצלחת הקבוצה כולה. שמרנו איש על רעהו, „מסרנו" אחד לשני, „ירדנו" להגנה, „לקחנו" ריבאונדים, עשינו „סקרין" אחד לשני, עודדנו איש את רעהו ולחמנו כקבוצה ולא כבודדים, אפילו שהיו בינינו וירטואוזים וכוכבים לא מעטים. התוצאה: רק נצחונות!

במחצית השניה חייב לבוא השינוי הרדיקלי בגישה, בביצועים ובתוצאות.

לא יהיה זה נכון להציב יעד שאין סיכוי להשיגו השנה, כמו משחק הגמר. אך ארבעה נצחונות רצופים ומקום מכובד בין שש הקבוצות המובילות באירופה – זה יעד סביר ובר־ביצוע. כל מטרה שהיא פחותה מזו, כרגע, תהיה לדעתי בבחינת טעות.

כל האמור לעיל הינו בבחינת דעה אישית של אוהד המלווה אתכם כבר כמה שנים, ויודע להעריך את כישוריכם ויכולתכם. הדברים נכתבו מהלב כידיד אל ידידים, ומתוך מטרה אחת: לסייע. אם דברי אלה יעזרו, אך במעט, דייני.

נתיב החיים המיוחד שצעדתי בו, לימדני שאסור להשאיר שום דבר ליד המקרה. כל אלה שאמרו „יהיה בסדר", וכך יצאו ידי חובה – המציאות טפחה על פניהם. שום דבר לא יהיה בסדר ללא מחשבה ותיכנון מראש. רק זה דירבן אותי להעלות כמה ממחשבותי על הנייר.

בהצלחה!

רן רונן (פקר)

הציר של כפר־סבא על הכוונת

מייקל – יפה ואלגנטי

מייקל יפה, בן 21 וחצי, הוא הציר שעליו בנוי הקישור של הפועל כפר־סבא ולמעשה התקפתה כולה. ליום, כאשר כפר־סבא נקראת „הפתעת העונה" בפי רבים, מופנים אל יפה אורות זרקורי התקשורת בעוצמת יתר. אלגנטי במסירותיו ובכדרוריו ומסב הנאה לכל קהל, בכל מגרש. בשבת עקבתי אחריו ואחרי קבוצתו שנוצחה (0–1) בידי בני־יהודה.

ארז קופמן • צילום: עודד מילשטיין

משחק ראש

כמו בנושא התיקול השתפרה גם נגיחתו באחרונה. מרבה לנגוח במרכז השדה. נגיחתו התקפית בלבד. נסוג מכדורי בעיטת שוער חזקות וממאבקי אחד־על־אחד בעלי אופי הגנתי. ניתורו טוב ונגיחתו מדויקת מאוד. בשבת נגח פעמיים כדאבל־פס למאיר נזהר בדיוק רב ובתזמון דומה.

מה עשה מייקל יפה נגד בני־יהודה?

	מחצית ראשונה	מחצית שניה
בעיטות למסגרת	0	0
בעיטות לא למסגרת	1	1
מסירות מדוייקות	21	16
מסירות לא מדוייקות	6	5
תיקולים מוצלחים	3	1
ספג עבירות	4	1
עבר עבירות	1	2
נגיחות	5	1
קרנות	0	0

טכניקה ויכולת־סיום

אוהב יומי, אבל לא בוחל בעבודה קשה. מחפש את המסירות המטוגננות, תוך הטעייה לעיתים בעזרת סבוב גופו ואפילו בין רגלי המגינים. להיטותו לרכז את משחק ההתקפה, מוגזמת. נחלתו היא מרכז המגרש, תוך נטייה לאגפים, אבל תמיד קרוב לכדור. מוסר ומכדרר בשתי רגליים אבל מעדיף את המסירה הקצרה על הארוכה. אחריה רץ ונצמד לנמסר כדי לקבל הכדור חזרה תוך כדי השתחררותו משומרו. ואת המגרש בחסד כאשר לא נשמר חזק. אחרת הוא עסוק בהשתחררות משומרו. אוהב לקבל כדור מסירה, לעצור אותו תוך כדי הקפצתו מעל שומרו. נטייתו למשחק מטר־על־מטר מוגזמת, מאטה את ההתקפה ומקלה על שומרי היריב. במגרש קטן ומנע מכדורי אורך אחלוצים ומפריעה [illegible] בעצמו. זאת, בגלל [illegible] [illegible]

מהירות

דינאמי ומרבה בתנועה על המגרש. אבל תכונות אלו לא מתפות על מהירותו הנמוכה עם ובלי הכדור. בעל ספרינט חלש מאוד. בשבת נשאר נבוך מול מהירותו של חזקיה בעיקר, שהצליח לגנוב ממנו „כדורים בטוחים". בעל תנועת רוחב טובה. מרבה בשנויי כיוון ובהטעיות כדי להיות קרוב לכדור. תנועת העומק שלו, הפריצה וההשתחררות, חלשה גם כן, בעיקר בשל אהבת־הכדור שלו. תחזית למכנהו הצנום והאתלטיקה אכזבת.

תיקול

התפתחותו של מייקל בשנים האחרונות לא היתה מטאורית בעיקר בשל רכותו הגופנית. השנה חל בו שינוי מתפכני. הגם שנשאר צנום (חייב לחזק את גופו) חיזק את עוז רוחו. פתאום כבר לא מפחד מתדמית „הכסחן" ועושה פאולים, מרים רגליים גבוהות ושולח סטופקסים קדימה. אבל תמיד הולך על הכדור ומחלץ כדורים רבים מקשרי היריב. בעייתו הגדולה היא מול שומר צמוד. רוני מאיר לא הוציאו בשבת מכליו. להיפך – הוא עשהו אדיש למדי ברצון לחמוק ממנו. מאמנו, ניסים בכר, אמר השנה כי „מייקל הוא כיום המתקל־מחלץ הטוב בקבוצתו". לדעתי תגזים, אבל השיפור שחל בו ראוי לציון.

פסק־דין

מייקל הוא מהבולטים בדור החדש של הקשרים הצומח בכדורגל הישראלי. כשרון גדול, שעדיין יש לטפחו. מחוות בלא ספורטיבי של אלגנטיות שהתפתחה על המגרש הקטן ביותר בליגה הלאומית. כפ"ס לא רצה לאליפות, אבל יפה יהיה מהמתחרים החזקים על תואר „שחקן השנה". בינתיים הוא רק מוביל בסטטיסטיקה של ממוצע הציונים.

זר לא יבין זאת

משה לרר

מאז נחת אצלנו בשעה טובה מוצלחת מר פיטר לורימר, אקס כדורגלן נבחרת סקוטלנד והקבוצה האנגלית לידס־יונייטד, עשיתי הסבה למחלקת ההסברה של הסוכנות/הרבנות/משרד הפנים. עמיתים למקצוע, בעיקר מאנגליה ומסקוטלנד, מתקשים להבין כמה וכמה דברים. בראש וראשונה: מדוע על פיטר לורימר להיות יהודי כדי שיוכל לשחק בליגה בישראל.

וכדי למנוע אי־הבנות בנושא, הרי שאלה שהיפנה אלי עתונאי אנגלי: „האם מישהו בדק בציציותיו של אבי כהן כאשר ליברפול רצתה בשירותיו?"

האמת היא שאני עושה ככל יכולתי להסביר לו למה ומדוע, אך כל עוד אינני משוכנע בעצמי שאכן נכון החוק הישראלי למתן הכשור לכדורגלן לשחק אצלנו – קשה עלי גם מלאכת ההסברה לזרים. הם בוודאי לא יבינו זאת.

אני נאחז, בכל כוחי, בתקנון ההתאחדות לכדורגל. לא מתקבל על דעתם.

האש הצולבת נמשכת. „מה היית אומר אילו דרשו מאבי כהן להתנצר כדי לשחק בליבפרול?"

זו הבעייה שלו, וחוץ מזה – אנגליה היא מדינה נורמלית. צריך להתגבר שם על מכשול טכני שנקרא „רשיון עבודה". השגת אותו – והדרך בפניך פתוחה.

בינינו לבין עצמנו – זו אינה רק הבעייה של אבי כהן או של פיטר לורימר. זו הבעייה של כולנו.

למעשה – ההתאחדות לכדורגל היא מקור הבעייה. בהתאחדות, המתירה לקבוצה אחת להעביר במהלך העונה לא פחות מ־17 כדורגלנים לשורותיה (בית"ר תל־אביב), בהתאחדות שכזאת מחפשים חוק וסדר? בהתאחדות שבה „עושים טובה" למאמן פורש ומפקידים בידיו, בגלוי ובלי בושה, שני משחקי פרידה מול נבחרות מהאי הבריטי – מהתאחדות שכזאת אנו רוצים שתגלה רצינות?

פיטר לורימר הוא, בסך הכל, עוד סדק בבניין הרעוע של ההתאחדות לכדורגל. איש מבין חברי ההנהלה אינו יודע להתמודד בגלוי עם בעייה כמו זו, המוציאה דיבתנו רעה בחו"ל.

האמת היא שכל שואל מפרש כראות עיניו את שתיקתי והסברי המגומגמים בטלפון. מדוע שואלים אותי? כי רוצים לדעת מה עמדתנו בפרשיית לורימר. המקורות הרשמיים של ההתאחדות לכדורגל אינם כה אמינים בעיניהם. לפחות במקרה זה – על העתונות מוטלת החובה הלא־כתובה להסביר מדוע כך לא אחרת.

לך וגלה להם את האמת העירומה, החל מאולסי פרי, דרך ארל ויליאמס ואחרים. מתחשק לי להפסיק לשקר. אני מסתכן. אני יודע. אני לא מוכן ליהרג על מזבח האמת בעולם שכולו מסכת שקרים וכזבים. אבל להסתכן – זה כן. וזה מה שאני עושה. ■

עוד מעט וזה נגמר. רוקי מנחית את הזאפטה האחרונה.

ברוקי 5 כבר לא תראו אותי

מ. אבי־יהושע

כתשים את מוחי ברדיו, משחיתים מלים בעתונים. טלוויזיה לא ראיתי – כך שניצלתי לפחות מפיגעה של זו. כולם עוסקים ברוקי. מהדורה מספר 4 של הבלבואה הזה. כיוון שנגוע באיגרוף אני – הלכתי.

אחרי שעה ומחצית השעה אני שואל את עצמי: „גם אתה? לא מספיק 40 מיליון אמריקנים שהכניסו לקופה למעלה מ־100 מיליון דולאר. גם אתה בין מטומטמי העולם?"

ובערב, במוצ"ש, אני מאזין לתכניתו השבועית של דן פינרו ב„קול ישראל". חלקו הראשון של הדיון השבועי מוקדש ל...רוקי. לקראת סיומו אומר אחד המשתתפים (סליחה, לא קלטתי את שמו ואני מיצר על כך) שהוא בוש וניכלם על שהוא והם, המשתתפים באולפן, מבזבזים זמן על סרט דבילי.

ביום ראשון בבוקר, שוב ברדיו, אני שומע ביקורת קשה נוספת על הסרט, ובסיומה אומר הפרשן לענייני קולנוע, כך בערך, שעם ההצלחה הקופתית אין להתווכח.

אולי לא עם הקופה – אך עם עצמי אני יכול. איך איך נפלתי. איך לא הבנתי שאחרי שלוש פעמים רוקי, אין לי עוד מה לחפש אצלו? איך לא ניחשתי ששוב אין לו מה למכור לי. אז למה הלכתי?

„מטומטם!" – אני כועס על עצמי, בקול רם.

מעולם לא מכר בחור אחד כל כך הרבה לוקשים לכל כך הרבה אנשים. לא מבין עד עכשיו מהו סוד הקסם. מה מוצאים בו אנשים, חלקם מבוגרים כמוני.

ילדים – או.קיי. זה בסדר. אם כי גם על אני יכול להתווכח. רוקי מלהיב, משלהב את דמיונם. הוא תמיד הטוב שמנצח את הרע. יש כאן גם אלמנט של „אמריקה נגד האדומים". כל ילד טוב אמריקה יונק זאת היישר משדי אימו. אבל אני?

Why me?

באמריקה יש פוטנציאל של 270 מיליון. אז אם הלכו 40 – אני יכול רק להשתתף בצערם ולשאול: כל כך הרבה מטומטמים?

אצלנו, במדינת היהודים החכמה, עושה רוקי את צעדיו הראשונים. כמו שראיתי בתמונות במדורי הספורט ביום ראשון השבוע, מתהדרים גם כדורגלני בית"ר ירושלים בכותרת הסרט. ואני רוצה לשאול את אורי מלמיליאן: „אתה לא מתבייש? מה שאומרים לך אתה עושה? אז מה עם לדדש יש כמה בתי־קולנוע. בגלל זה אתה צריך לרדת ברמה?"

בעצם, מה לי כי אלין על מלמיליאן. בעצמי נפלתי קרבן נוסף בזירה של רוקי. לא יצאתי השבוע מהבית. לא רציתי לפגוש אנשים שישאלו אותי: „איך היה?".

תנו לי ל־את את הבושה לבד.

אכלתי אותה.

מגיע לי.

אלא מה? הלב הטוב שלי אינו נותן לי להשאיר את כל מנת הכאב והסבל לעצמי. במלים אחדות – אנסה לשתף גם אתכם בטראומה. הסיפור למפגרים הולך בערך כך: יש רוקי. לרוקי יש חבר. שחור. היה פעם מתאגרף. רוקי ניצח אותו באחד הגילגולים הקודמים. בא איזה בוק מרוסיה. לבן. גבוה. אולי אומר בסרט שלושה־ארבעה משפטים. יותר הוא לא יודע.

כדי למשוך קצת את הסרט, מתבוקסס חבוק עם השחור בפור־מץ'. בסוף הוא נותן לו זפטה. השחור נופל ואחר־כך רואים את כולם שמים פרחים על הקבר שלו. בחיי בא לי לבכות.

רוקי עצוב נורא. הוא רוצה לנקום. ואיפה? ברוסיה.

רוקי מנצח. איזה יופי.

הנאום שלו, בסוף, היה משהו משהו. הוא אומר להם שהוא בא לשם עם דעה קדומה ושאם הוא השתנה – גם הם יכולים להשתנות.

אחר־כך הוא הלך הביתה. להכין את רוקי 5.

הפעם ברצינות, אני לא אהיה שם. ■

התפוח לא נפל רחוק מהעץ

ניר לוין. אף אחד כבר לא זוכר, אבל גם הוא „בן של"... שלמה, חלוץ בלפוריה (היסטוריה, היסטוריה...), מתחיל עתה לינסוק לפיסגה וכבר הוזמן „לחמם את הספסל" של הנבחרת „עדיין אינני מרגיש כמו כוכב" אוהב את הקהל, יודע שגם יהיו רגעים אכזריים בקריירה שהוא מטפח. יש לו תוכניות להגשים אותן בהפועל פ"ת, לא במקום אחר, רוצה להיות פעם קפטן ובסתר ליבו חולם על אירופה

אלי קמיר

במשחק עם סקוטלנד – הוא קיבל מנוי לספסל של יוסל'ה. עם קצת יותר מזל, או אולי אמונה מצד מאמן הנבחרת, היתה לו ההזדמנות לשים את התבלינים על התבשילים הריחניים שמכין אורי מלמיליאן. „תנו לו את אורי והוא מספר 1 בארץ", אומרים המקורבים אליו. הוא מצדו רק שומע. יודע כמה אורי חסר לו, אך בקול רם אומר כי גם חיים בן־שאנן טוב בשבילו.

ניר לוין, 24, חלוץ הפועל פ"ת, בנו של שלמה לוין, חלוץ מצליח של הפועל בלפוריה, קבוצה שבשנות ה־50 הופיעה בליגה הראשונה (אז קראו לה ליגה א'). עד לפני שנתיים צעקו את השם ניר לוין, בין מרמורק לרחובות וגם אז רק כ„דרבי". היום הוא כוכב. זה לא סיכון לקבוע זאת.

נחמד הבחור. לפעמים קשה להחליט אם עדיין לא למד להתנהג כמישהו מיוחד, או שבעצם הוא צנוע. גם ברגעים של זימון לנבחרת, כותרות בעתון והרבה רשתות מתרוממות, הוא אותו ניר מרחובות.

„מובן שאני אחד הדומיננטים בקבוצה. יש קבלות על כך", הוא מסביר ומוסיף: „אבל בשום אופן אני לא מרגיש כמו כוכב. גם במרמורק לא הרגשתי כך".

הקהל מעריץ אותו

מי שלא מכיר את הפועל פ"ת, או יותר נכון את הקהל שלה, בוודאי לא מבין מה המשמעות של השם ניר לוין. כמו בכל מקום בארץ ובמיוחד בפ"ת, מעלה הקהל ומוריד שחקנים ביום אחד. אבל לא את ניר. אותו אוהבים ומעריצים. בפ"ת מותר לניר לעשות שגיאות ואפילו לא להבקיע. כמו עודד מכנס בימים הטובים של נתניה. „אני אוהב את הקהל הזה ויודע להעריך אותו, אבל דואג לקחת אותו בפרופורציות הנכונות. ברור לי שיהיו רגעים אכזריים בקריירה – כך שאסור להיסחף".

יש עדיין דברים שמפרידים בינו לבין סוסים ותיקים הדוהרים בפיסגת הכדורגל. עד היום היה על תקן של „מריח שערים". הגיע למעלה, שהה שם מעט ושוב חזר לבינוניות.

„בדרך כלל אחרי שניים שלושה משחקים טובים – אני יורד ברמה. אני חושב שזה בגלל נפילת מתח", הוא מסביר – אך בשום אופן לא מחליף את ההסבר לצירוק. „המטרה שלי להציג יכולת טובה ולשמור על יציבות".

הוא יודע בדיוק מהו אכוס בעליו ואין לו כוונה לירוק לתוכו. גם כשהוא בטוס. בשבילו, הפועל פ"ת זה הדבר הטוב ביותר שקרה לו בקריירה הספורטיווית. „אין לי כרגע כוונות לעזוב את הפועל פ"ת, גם לא לאחת מהגדולות כמו הפועל ת"א או מכבי חיפה". יש לו מספיק תוכניות כדי להגשים אותן במדי הפועל פ"ת. „אנחנו בדרך לתואר ראשון: גביע הטוטו", מסביר לי ניר בחיוך ולרגע לא חושש לדבר גם על אליפות וגביע המדינה: „אולי לא השנה אבל כהחלט בעתיד הקרוב. במישור האישי, חשוב לי כמובן להשתפר מקצועית ולהתמנות פעם קפטן הפועל פ"ת. מאוד הייתי רוצה לשמש קפטן, אבל אני מודע למצב שיש שחקנים שמתאימים ממני, במיוחד איתן כורניוק, הקפטן הנוכחי".

מזכיר את ארמלי

אני מבקש ממנו לנתח את יכולתו המקצועית – שהביאה אותו לאן שהוא היום. ניר חושב. לא ממהר לענות על השאלה, להבדיל אלף אלפי הבדלות ממהירות התגובה שלו במגרש: „לדעתי אני מהיר, בועט טוב בשתי רגליים, פורץ היטב, משחק בחוכמה ורואה משחק. השליטה שלי בכדור, לוקה בחסר. כמוה גם משחק הראש. אני עובד קשה, במיוחד על שתי תכונות אלה". כאן נדרש ניר להשוואה: „אני חושב שבסגנון שלי אני מזכיר את זאהי ארמלי".

ובמעמד הזה של איזכור ארמלי – חזרנו לתחילת סיפורנו ולנבחרת ישראל: „אני עוד ירוק מדי. יש עוד זמן". אבל הרצאה קטנה על תעודת הזהות של אלי אוחנה ועל תאריך הלידה שלו משכנעת את ניר לגרב לנו יותר ממחשבותיו, כאשר אני דורש ממנו תשובות ב„פול כנות".

„האמת היא שכבר עברתי את טבילת האש של הליגה הלאומית ולדעתי אני בשל לשחק גם בנבחרת. אם בעתיד ישנו את השיטה לשלושה חלוצים, יהיה לי קל יותר". כמו שאומרים עם האוכל בא התיאבון. כאן מספר לי ניר שהוא מעריץ את החלוץ הגרמני קרל־היינץ רומיניגה. „חלוץ מושלם", לדבריו. ניר אוהב מאד את הכדורגל הגרמני וגם את האיטלקי. בסתר לבו אפילו רוצה לשחק שם. אבל כבר אמרנו שניר לא שייך לסוג הזה שצולל לעולם האשליות, אחרי כמה שערים ביבנה ובשעריים. הרגליים שלו היטב־היטב על הקרקע, איישם בקו רחובות – פ"ת. ■

שלמה, האבא של ניר, לא רואה כדורגל. „בגלל הקהל". למעננו הסכים לצאת עם ניר למגרש...

„תמיד רעב לשערים"

כדי להכיר מקרוב את ניר לוין, צריך להיות אוהד מלא של הפועל פ"ת ולא סתם שוחר כדורגל, שהתעניינות אצלו מתחילה ב„שירים ושערים" ונגמרת ב„מבט ספורט". העובדה שניר לא משחק כאחת מן הגדולות, כבר משמשת כצער פתיחה שלילי בכל הקשור בתהילה שלו. מספר הפעמים שאלי אוחנה, זאהי ארמלי או רוני רוזנטל מככבים אצל יורם ארבל בחודש אחד לא מגיע אצל ניר בשנתיים. ביקשתי מכמה אנשי כדורגל שמכירים את ניר מקרוב, לחוות דעתם על יכולתו המקצועית.

★ מאמנו דרור בר־נור: כשהכדור נמצא אצל ניר, יש מיד הרגשה של שער. ואם לא שער – לפחות משהו מיוחד עומד לקרות. ניר תמיד רעב להבקיע שערים והולך לשער בכל מצב. לזכותו הייתי אומר כי התנועה שלו בלי כדור, לוקה – אבל אנו עובדים על זה קשה באימון.

★ שוער מכבי פ"ת משה מירובו: ניר „שחקן שיגעון". הוא מוסיף לקבוצתו מהירות וכוח. יש לו בעיטה טובה המקנה לו עליונות במאבקים עם ההגנות. לדעתי, מצב הרוח של הפועל פ"ת, תלוי הרבה בניר וכמובן חלק גדול מהצלחתה נזקף לזכותו. ניר עדיין לא הגיע לשיאו וכשיגיע – יהיה חלוץ גדול.

★ קשר קבוצתו חיים בן־שאנן: שיחקתי עם הרבה מאד שחקנים בקריירה שלי. ניר הוא הגדול מכולם.

זה התחיל עם משאבת לאופניים

אורן קהת, שחקן מכבי שעריים, הוצב בשבוע שעבר ברשימת ההעברות. כנראה שבקבוצתו החליטו כי תועלת גדולה כבר לא תצמח ממנו. אני מכיר לפחות קבוצה אחת שהרוויחה הרבה מאורן ולא סתם הרוויחה אלא בגדול.

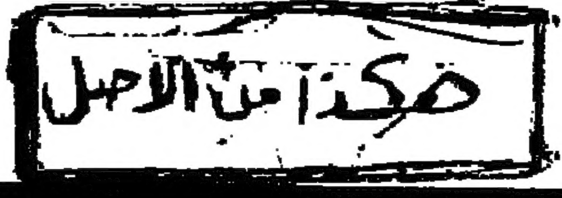
לפני כ־13 שנה רכב אורן על אופניו למגרש מכבי רחובות. מבט חטוף הספיק לו כדי להבין שהמשך רכיבתו תלוי במשאבה שתחזיר את האוויר לצמיג אופניו המרוקן. מבלי לחשוב הרבה, פנה הוא אל הנער הראשון שניקרה בדרכו. „לאן אתה ממהר?" שאל הנער לפני שוויתר על רכושו היקר. „לאימון כדורגל", ענה אורן בקוצר רוח. „אפשר להצטרף?", הוסיף הצעיר כמו להרגיז. „בהחלט, רק תן כבר את המשאבה".

השניים הלכו להם לאימון בקבוצת הילדים של מכבי רחובות. היום נמצא לו אורן קהת איפשהו בין ספסל למגרש, ואילו „נער המשאבה" נמצא מעט הרחק ממנו – במקום שבו הוא שומע מדי שבת מאות פתח־תקוואים „דלוקים עליו" ושואגים: „ניר לוין, ניר לוין".

הבן של שלמה

לגיורא שפיגל קראו בתחילת דרכו „הבן של אליעזר". אייל ברקוביץ מכוכבי מכבי פ"ת סובל עד היום מכינויים כמו הבן של רני", אחיין של גיורא, נכד של „ליזור"...

רבים יופתעו – אבל גם ניר לוין, כוכב הפועל פ"ת, הוא קודם כל בן של... הבן של שלמה לוין, מכוכבי הפועל בלפוריה, אשר שיחקה בעבר בליגה הראשונה... שגם פ"ת לא ... אין להתווכח.

דני ברכה

וילי סימס

ג'ימי הול

#4

#9

אליצור נתניה

מוגש בחסות „טל גל" בע"מ

יבואני

SPALDING

בישראל

טרי פייר

קרל נברסון

שבועספורט מעריב

בלב אחד

15 שנים הם מתאמנים, משחקים, אוכלים ושותים כדורסל מקדרה אחת: מכבי תל־אביב ▪ רואים אותם בכל יום חמישי בטלוויזיה ויש להם שעות שידור רבות יותר מאשר לכל ראשי הממשלות בישראל ▪ מוטי על מיקי: הוא הספורטאי הטוב ביותר שלנו בכל הענפים ▪ מיקי על מוטי: הוא אולי פחות כשרוני ממני, אבל יש לו נשמה ▪

צבי קופמן

מיקי ומוטי. ברקוביץ וארואסטי. מספר 9 ומספר 7. צמד לעניין... הזוג המלכותי של הכדורסל הישראלי... הנשמה של מכבי ת"א... הסמל המסחרי־צברי של האלופה הנצחית... רוצים עוד סופרלאטיבים? הם לא חסרים, אבל הם כבר לעוסים – שלא כמו אלפי מבציעהם המלהיבים של השניים, שהיו הנדבך העיקרי בהישגיה הגדולים של מכבי ולפעמים גם של הנבחרת הלאומית. מכבי בלי הצמד־חמד הזה – קשה להעלות אותה בדמיון.

אין כבר צורך להציג אותם ואת הרקורד המקצועי העשיר שלהם. הם מופיעים כבר שנים רבות כמעט בכל סלון בישראל, במה שמוגדר הבסט־סלר של הטלוויזיה הישראלית בלילות חמישי. כל עווית ושריר על פניהם "מנותחים" במאות אלפי בתים. מדינה שלימה כבר יודעת, כשהיא שרועה בכורסותיה, מתי ימחה מיקי אגל זיעה ממצחו ובאיזו יד, מתי ינגב "החצי" השני, הג'ינג'י, את הפלגים מלחייו ומסנטרו. הימנית הקולעת של מיקי והשמאלית המוסרת של מוטי כבר שיגעו את המדינה והוסיפו מיליוני פעימות לב מראיגות ליד כל מירקע. שגעון הכדורסל שכמעט מטריף דעתם של רבים – הרבה בזכותם של "תאומי מכבי". גם לחובתם.

היחסים המקצועיים והחברתיים ביניהם, באולמות ומחוצה להם, התיאום המופלא על ריצפת הפראקט, ה"משהו" שעשה אותם לצמד נדיר, ההכנה הטלפאתית המיוחדת ביניהם – באלה עיקר החן, התהילה וההישגיות שלהם. ועל כך רציתי לשוחח איתם, בתקווה לחשוף כמה "סודות" מקצועיים־פרטיים ואולי גם פיקאנטיים.

קבועים בחדר

– מוטי ומיקי, אתם צמד גם מחוץ לכדורסל?

מיקי: כמעט שלא, אך נפגשים בתדירות גבוהה יותר מאשר עם שאר השחקנים. אנחנו חברים מצויינים. משוחחים בינינו, שעות נטו, אולי יותר מאשר עם המשפחות.

מוטי: וחוץ מזה, אנחנו פארטנרים קבועים לחדר אחד בכל הנסיעות, כבר 5–6 שנים.

– אתם מעוניינים להרחיק את הנשים מהזרקורים?

מיקי: תראה, שמונה חודשים בשנה הכל סובב את מוטי, מיקי, דורון, מגי. את עם ישראל לא מעניין או כל־כך מה קורה במדינה, אלא מה הולך במכבי, לטוב או לרע. זה כבר יותר מדי למשפחות. פנו אל אשתי שלי הרבה פעמים כדי לראיין אותה והיא תמיד אמרה "לא". שלי לא רוצה לספר לכולם על חיי המשפחה שלנו, ליד ובתוך הכדורסל. אלה דברים משפחתיים פנימיים שלא מעניינים אף אחד.

מוטי: אשתי נורית מורה ועסוקה בדברים משלה. אולי אמרה פה־ושם כמה מילים, כשדיברו איתי. אני לא יודע אם ראיינו אותה. נורית אף פעם לא היתה בזרקורים ולכן אין לה ממה לברוח. היא לא צריכה את זה. נורית ושלי נפגשות לפעמים. הן ידידות.

– מה עושה אתכם לצמד מיוחד?

מוטי: אין בספורט צמדים כמונו. זה פלוס עצום לנו ולמכבי שמגיל 16 וחצי אנו משחקים ביחד.

מיקי: שנינו עברנו כיברת דרך ארוכה שטבעה בנו צורת משחק מסויימת, שאחד למד על השני, ולא רק בכדורסל.

– אתם כמו תאומי כדורסל, אבל האופי שלכם נראה לעם ישראל כל־כך שונה. אתה מיקי מוכר כשקט, סולידי, לא מתפרץ, ואילו אתה מוטי, ידוע כבעל טמפרמנט מיוחד, תוסס ומגיב באימפולסיוויות.

מוטי: מחוץ למגרש אני בן־אדם אחר לגמרי. במגרש אני לפעמים לא משתלט על הרגשות, ביחוד במדי מכבי. כי איכפת לי מאוד מה קורה לה. האמת היא שלא התרגלנו כל־כך להפסדים. לי קשה לקבל הפסדים, או לפעמים אני מתרגז וצועק וקצת יוצא מהכלים...

– כמו למשל התקרית הגדולה עם פלאוארס, ביד־אליהו, כאשר טיפסת על הענק הזה...

מוטי: נכון. נורא התרגזתי עליו. אבל בחוץ אני רגוע. אני יכול להתרגז רק מכך שמלחמת לבנון לא נתנה כלום ושנפלו הרבה חיילים וגם קרוב שלי. מרגיז אותי שהכלכלה לא טובה. ואני אתרגז אם חולון או הפועל ת"א יזכו באליפות.

מיקי: אני שולט בעצמי למרות שאני דינאמי וגם אימפולסיווי, ואת זה אנשים לא יודעים. בכל משחק פוגעים בי הרבה ולפעמים אני מנסה להחזיר מכה, אבל אף פעם לא בברוטאליות. אני לא אוהב להתקוטט. אני בורח מזה. אני נזכר במקרה לא אופייני לי במשחק בגרמניה. שחקן אחר ניסה לחסום אותי בהורדת המכנסיים שלי והתקוטטנו. מחוץ למגרש אני יכול להתרגז מדברים קיצוניים. כמו למשל כשבעסק שלי לא רופקים העניינים ומכל המצב בארץ – בתחום הכלכלי, הפוליטי והבטחוני. גם מוטי מתרגז מהדברים הלאומיים האלה. כי איכפת לנו. עד היום, כשאני, הקפטן, שומע צלילי "התקוה" עובר בי רטט, כי המדינה הזאת יקרה לי, אבל כל פעם פותחים חדשות ושומעים דברים קשים.

יש שדר־מוחי

– אפשר לנחש את הנטיות הפוליטיות שלכם?

מיקי: לא רוצה לדבר על זה.

מוטי: גם אני לא נכנס לזה.

– אחרי כל־כך הרבה שנים שאתם צמד במכבי, האם המאמן עוד אומר לכם איך לשחק ולשתף פעולה?

מוטי: לי לא אומר המאמן איך לשחק עם מיקי. אחרי הרבה שנים, זה מיותר. אני יודע, כמעט על־עיוור, איפה נמצא מיקי, כמובן גם בפאסט־ברייק.

מיקי – מוטי: כך הם התחילו

בבית־ספר תל־נורדוי זרק תלמיד כיתה ו', מיכאל ברקוביץ, את הכדורים הראשונים לסל. השתתף באליפויות בתי־ספר, גילה ניצוצות של כשרון, ומורה ההתעמלות שלו, בני קונפורטי, שלח אותו לקורס מיוחד של שחקנים מצטיינים בנהלל, בהדרכת איקסי כוכבינדר. ברקוביץ היה המצטיין בנהלל.

מתגורר ברחוב ריזנגות, לא הרחק מאולם הפועל ת"א, בא לאולם הזה, בתקווה לפתוח קאריירת בין הסלים. בילי ואלד אימן שם. הילד מצא חן בעיניו והוא נתבקש לחתום על כרטיס שחקן. "כבר כילד אהבתי את מכבי ת"א ולכן כשבאתי הביתה קרעתי את הטופס שקיבלתי מהפועל ולמחרת באתי למגרש מכבי ת"א". המאמן הראשון של הילד בן ה־12 היה יהושע רחין, מיקי ברקוביץ: "אני זוכר את המילים הראשונות שאמר לי יהושע: ילד, מה אתה רץ כל הזמן? אתה כמו בספינה". וכך זה התחיל.

הקליק הראשון של מרדכי ארואסטי עם הכדורסל, היה במועדון נוער ברמת־ישראל. הוא התחיל מאוחר – בגיל 14. המאמן מרדכי ולצר התרשם מהג'ינג'י הקטן ופתח לפניו את עולם הסלים. מוטי: "הוא שהביא אותי לנוער של מכבי ת"א".

...ושם נפגש הצמד מ.מ. והלך יחד בקבוצה הבוגרת של מכבי ת"א, בנבחרת הנוער ובנבחרת הלאומית. הזוג המפורסם ביותר בספורט הישראלי (מיקי: "נדמה לי שהשינ"ים שפיגלר ושפיגל יותר צמד מאיתנו, רגע, נכון, אתה צודק, מוטי ואני באותה קבוצה, והם שיחקו בשתי קבוצות נפרדות") מחזיק בהישג מיוחד: 10 שנים ברציפות בבית הגמר האירופי לאלופות. אותו הישג נדיר כמו לקבוצתם.

– נכון שאתה מחפש אותו יותר מאחרים, מאשר דורון, למשל?

מוטי: שטויות. אמנם אי אפשר למחוק 15 שנות משחק משותפות, אבל במגרש איכפת לי שיהיה סל, ולא מי יקלע אותו. אני לא מחפש אותו באופן מיוחד. אין בינינו קודים סודיים.

מיקי: נכון, מוטי, שאני אומר לך לפעמים שאתה מוסר לדורון יותר? לפעמים אני רץ מהר, גומר את האוויר והוא לא מוסר לי. אבל יש בינינו מעין שדר־מוחי מתי מוטי ימסור לי. הוא כאילו מודד מראש את הצעדים שלי. גם אם הייתי משחק עם חן ליפין 15 שנה, היה אותו דבר. בסופו של דבר, כולנו נהנים מזה.

– באיזו מידה תרמתם זה לזה להיות כוכבים? האם מישהו "עשה" את השני?

מיקי: כל אחד מאיתנו הגיע לאן שהגיע בזכות עצמו. למוטי יש את האגרסיוויות בהגנה ואת המסירות המצוינות ולי יש את הכשרון שלי. ברור שיש עלינו השפעות של אנשים מסביב.

מוטי: המסירות שלי והסיומים שלו עזרו לקידום שלנו.

– מיקי, רבים אומרים עליך שאינך מנצל די את מעמדך הרם בספורט הישראלי לטובות הנאה רבות יותר. אומרים שמעמדך לא יתרופף אם תבקר בכל שתרצה כל מאמן ואת הנהלת הקבוצה. מדוע?

מיקי: אני מאופק וסובלני עד גבול מסויים. אני מאמין לאנשים ונותן להם צ'אנס, לפעמים יותר מדי, ולכן היו לי גם אכזבות. אני יודע לתת הרבה מאד וגם לקחת. כאשר אני סוגר עניין, אני אוהב שזה סגור וכל צד יעמוד במילה שלו. אפילו נפלתי על בונוס שיכולתי לבקש, לא הייתי עומד על כך. אני לא סחטן. אצלי מילה זו מילה ואני שמח בחלקי. מיקי ברקוביץ לא יוצא מגדרו אם הוא קולע 50 נקודות והוא לא יורד למחתרת אחרי שקלע שתיים בלבד. אני תמיד על רגליים יציבות, יודע מה אני שווה ולא מנסה לנצל את השם שלי לשלילה. חשובה לי הביקורת. אני מודע לכך שאני כבר לא מיקי ברקוביץ, אלא דבר גדול, כמעט לאומי.

– מיקי, אתה הכוכב מספר 1 בישראל?

מיקי: לא יכול לומר זאת. בתחום שלי אני הכי טוב. מה אתה רוצה שאני אגיד שאני הכי טוב במדינה?! אני הגעתי לטופ וזהו.

מוטי: מיקי הוא הספורטאי הטוב ביותר שלנו, בכל הענפים. הוא השפיע מאד על הכדורסל, אם לא הכי הרבה. כישראלי, הוא הטוב ביותר בכל הזמנים.

– ואיך אפשר להגדיר את מעמדך ותרומתך, מוטי?

מוטי: תמיד הייתי בצילו של מיקי. אני מוטי. אני שחקן כדורסל, לא יודע אם גדול ולא קולע סלים מבריקים, אבל אני מדליק את מכבי. תשאל את המומחים הגדולים. מיקי הוא תמיד סופר־סטאר.

מיקי: מוטי לא בצל שלי. מוטי פחות כשרוני ממני בכדורסל אך לו יש לב ונשמה והוא עושה דברים יפים ומועילים. שנינו השקענו הרבה כדי להגיע למעמד שלנו.

טלוויזיה – תמריץ

– מה עושה לכם הטלוויזיה, מבחינה אישית וחברתית ומבחינה מקצועית. אולי יש לכם יותר שעות־שידור מאשר לראש ממשלה.

מיקי: התרגלנו לכך שרוב משחקינו בגביע אירופה משודרים בשידור חי וזה לא מפריע לנו. לפעמים זה תמריץ מוראלי. אותי זה כבר מזמן לא מרגש. בזכות הטלוויזיה הוויק־אנד של הבדיגה תלוי בתוצאות של מכבי. זו תופעה שרצה כבר עשר שנים. כבר לא שם לב להופעה אישית, אם "מושכים" אף ואם מסדרים את המכנסיים.

מוטי: התרגלנו לכך שאנו נמצאים בכל בית בישראל. לכן יש לחצים עלינו וזה מדרבן. אני לא מתרגש מזה.

– אילו הוראות נותן לכם, הצמד, צבי שרף?

מיקי: אף מאמן לא נותן לנו הוראות מיוחדות. היתה תקופה שרלף קליין נתן לי ולסילבר תרגיל מיוחד שנקרא "הרלת האחורית".

מוטי: המאמן לא מתערב במשחק המשותף שלנו.

מיקי: אפילו חן או דורון ביום טוב, הוא יעדיף אותי ואת מוטי ביחד.

מוטי: יש בינינו סימנים מיוחדים בעיניים, קריצות כאלה. כשמיקי עושה לי כך או כך בעיניים, אני יודע מה הוא רוצה ממני. בהפסקות אנחנו מתכננים דברים.

– מיקי, כבר יש לך קצת בימיה עם חן?

מיקי: כשמוטי טוב לידי, זה שווה עוד 6–8 נקודות. חן כבר משחק איתי שנתיים, אבל זה עדיין לא אותה בימיה.

– ראו אותך כועס כאשר לפני כיום המשחק עם האיטלקים לא איפשר לך שרף לקלוע עונשין, כאילו לא סמך עליך. באמת כעסת?

מיקי: התרגזתי, כי יש לי מספיק נסיון ואינני מתרגש בשום נעמר. זה היה חוסר אמון של מאמן בשחקן מנוסה כמוני. אחר־כך נתן לי שרף לקלוע, אבל כבר איבדתי את הבטחון ופיספסתי. אז עשיתי בידי תנועה של כעס. ראו את זה בטלוויזיה?!

– אתם בצמד, או כל אחד לחוד, מותחים ביקורת על המאמנים שלכם?

מוטי: יש לנו נסיון רב ומותר לנו למתוח ביקורת, אבל תמיד בארבע עיניים. אף פעם לא יצאתי בעתון נגד מאמן. המאמן הוא בן־אדם כמוני ואם הוא טועה, כמו ששחקן טועה, יש אסיפה ושם מדברים.

מיקי: אתה שואל אם אני סטרילי בביקורת שלי בעתון. התשובה שלי היא שאני לא אוהב לעקוץ בעתון. תאמין לי שאני יכול לומר ולכתוב מה שעולה ברעתי. מתקשרים אלי 400 עתונאים ומנסים לסחוט ממני תגובות והצהרות, אבל אני רוצה להיות הוגן. אני טיפוס דוגרי שאוהב לומר הכל בפנים. לפני כמה ימים קראתי על סיכסוך בין יוסל'ה מירמוביץ לשוייצר. זה הרגיז אותי. בגילם ובמעמדם זה לא צריך להיות כך. והעתונות כמובן עשתה מזה מטעמים. מזבוב עושים פיל. אתן לך דוגמה. זכינו באליפות, במשחק מכריע בפליי־אוף נגד הפועל ר"ג מסל שקלעתי בשנייה האחרונה. בתרר ההלבשה אמרתי ברוח חברית טובה שקליין צריך לשלוח לי זר־פרחים. הכותרת שנתנו לזה הרגיזה אותי, כי קליין גידל אותי וזה לא מגיע לו. התנצלתי לפניו.

לא כמו בגיל 22

– האם אתם מעבר לפיסגה ומתחילים לחשוב על היום שבו תפרשו?

מוטי: אני כבר לא עושה דברים שעשיתי בגיל 22, אך כשאני עולה למגרש אני לא מרגיש שיש הבדל בין היום לבין לפני חמש שנים. נכון, אני לא מעביר היום 40 דקות באותו כושר כמו פעם. תראה, אנו משחקים ומתאמנים הרבה, לפעמים פעמיים ביום, כמו בנ.ב.א. אבל אני לא סחוט. אם אצטרך ליפול על שלט – אפול. השרירים שלי לא כואבים יותר מכעבר. עדיין לא מציק לי העניין של לגמור. יש לי עוד שנתיים להיות בטופ.

מיקי: אני שונה ממוטי. הוא משקיע פחות ממני. אני הולך להרים משקולות במכון בריאות כדי לשמור על השרירים, כי אני כבר יותר ממנו ויש מעמסה כבדה על השרירים שלי. אני שוקל 88–90 ומוטי 70 ק"ג. ככל שמתבגרים צריך להשקיע יותר. אני לא מרגיש בהבדל בהשוואה לשלוש השנים

(סוף בעמ' 17)

המשפחות

מיקי. ההורים ימלאו לו 32 שנה. נשוי לשלי, אב לעדי בת 7 ולרועי בן 4. שלי עובדת לפני הצהרים באחת החנויות של הברקוביצ'ים, ברמת־השרון. רועי הקטן אולי יהיה גדול בכדורסל, כמו אביו. בינתיים – מיקי: "יש לו כדורסל קטן משלו והוא מקפיץ אותו גם בשעות האימונים שלנו ביד־אליהו". משפחת ברקוביץ מתגוררת ברמת־השרון.

מוטי. באוגוסט הבא ימלאו לו 32. נשוי לנורית, מורה בבית־ספר "אשכול" בנס־ציונה. אב לאיתי בן 7 וחצי ולשרון בת 5. איתי – שמאלי כמו אביו, אבל לא ג'ינג'י – כבר מכדרר ומקפיץ כדור ביד־אליהו. משפחת ארואסטי מתגוררת במושב תלמי־מנשה ליד רמלה. הן שלי והן נורית מצפות בסבלנות לביקור החסידה, בפעם השלישית. אין כל יסוד נשמע לאוזן למחשבה שהצמד הבלתי נפרד, תיאם זאת, כמו את מרבית מעלליהם בין הסלים...

בגיל 32 כבר לא עושים דברים שעושים בגיל 22. מוטי: יש לי עוד שנתיים להיות בטופ ▪ אני שונה ממוטי ושוקל יותר ממנו. לכן עלי להתאמן יותר. ככל שמתבגרים – צריכים להתאמן יותר ▪ שניהם רוצים להרגיע את קהל האוהדים העצום: אין אצל מוטי ומיקי נסיגה ביכולת יש אנשים עם פיות גדולים. מוטי ואני נעמיד אותם על מקומם ▪

מיקי ומוטי. מספיק שמישהו עושה לשני סימן בעיניים – והוא כבר מבין...

כדורסל+

משה לרר

החלפות

בעצם – אני יודע מדוע אני אוהב אותם. את היוגוסלאווים. באות שתי קבוצות ל„שבוע יוגוסלאוי" בכדורסל, מפסידות כל אחת בשלוש נקודות להפועל ת"א (בוסנה) ולמכבי ת"א (ציבונה), ובכל זאת זוכות לאהדה ולסימפטיה. גם הקהל וגם העתונות מצטרפים.

פרק נוסף בסימפטיה למדנו, בעיקר, ביום חמישי. רבבת הצופים החרישה אוזניים כאשר נקראו הכחולים של ציבונה לעלות לפרקט. רק כאשר התעכב רפי גינת על „מספר 10 – דראזן פטרוביץ'", הפך ה„בוז" הארוך לתשואות ספונטאניות שנמשכו שניות ארוכות.

דראזן, חבר כבוד במועדון שנתקבלו בו עד כה רק וויין בראבנדר וד"ר חואן קורבאלאן (ריאל מדריד) ודינו מנגין ממילאנו.

אל דראזן עוד נחזור בהמשך. יש לנו קטע בשבילכם. בינתיים – יוגוסלאווים. 20 מהם היו כאן בשתי הקבוצות מסארייבו ומזאגרב. 12 מהם (שישה בכל קבוצה) מתנשאים לגובה העולה על 2 מ' פלוס. תריסר ענקים בשתי קבוצות! תארו לכם מה הולך ביוגוסלאוויה...

בקהל כבר רגילים לתופעה. „יוצא נקניק – נכנס נקניק". הכוונה, כמובן, לגבוהים.

מה הם אוכלים ושותים ביוגוסלאוויה? דומה שהגבוהים צומחים שם על עצים. זה אולי נכון, אך צריכים למצוא אותם. יש בהתאחדות היוגוסלאווית צוות מיוחד שעיקר תפקידו לגלות את הצעירים הגבוהים.

אך מה עם הפטרוביצ'ים, הסלאבניצ'ים ושאר „הקטנים" שגם להם חלק בהצלחת הכדורסל במדינה זו? – אותם לא מחפשים. הם נולדים לכדורסל. כך אמר לי פעם מירקו נובוסל, „מר כדורסל" של יוגוסלאוויה ואחד המומחים הידועים בעולם.

וכך אני יושב ביום רביעי באוסישקין וביום חמישי ביד־אליהו, רואה את בנצ'ק, פטרוביץ', אושיץ, ועוד כמה צעירים שאת שמם רשמתי לי בצד, וחושב: הם, בלי אמריקנים, בלי עולים בכוח, בלי מתגיירים, בלי מתאזרחים, ואנחנו – עם מעט מאוד ישראלים נותני טון, ועם הרבה אמריקנים. איפה הם ואיפה אנחנו.

ובא לי לבקש החלפות לשנה־שנתיים עם היוגוסלאווים. קחו לכם את כל האמריקנים. תנו לנו קצת מתרבות המשחק שלכם.

עסקים כרגיל

א־פרופו יוגוסלאווים, יש לנו גם פרק ביחסים בין־אגודתיים כאן אצלנו. נכון יותר: בהיעדר יחסים.

ביום ד', באולם אוסישקין, ראינו משקיף הולנדי. ביציע הקהל ראינו את פיטר לגוואטר, עוד הולנדי. בעבר היה שופט בין־לאומי. כיום, בגימלאות משיפוט, הוא כבר משקיף.

למה צריכים שני משקיפים לשני משחקים, לא מספיק אחד?

ההולנדי של יום רביעי מסביר לנו ש„מכבי הזמינה שופטים ומשקיף למשחק שלה".

עד לפני זמן קצר שררה אצלנו האידיליה. שופטים היו באים מחו"ל, שפטו ביום רביעי קוראץ' או מחזיקות־גביע וביום חמישי אלופות. היו אפילו כאלה שעשו „טריפל", כלומר שפטו קוראץ' בשלישי, מחזיקות ברביעי ואלופות ביום חמישי (או לחילופין – נשים).

אלא שהזמנים השתנו. מכבי – בצדק או שלא – לא רוצה שום ענייני כספים עם הפועל. לכן היו לנו שני משקיפים. מה קרה עם השופטים? הצ'כי יהודה לא יכול היה להגיע למשחק עם מכבי ת"א. שופט יווני לא הגיע למשחק עם הפועל. כך נולד צמד אנגלי–גרמני שעשה את ה„דאבל", וצמד משקיפים שכל אחד עשה רק חצי עבודה.

מה עם החשבון?

אל תשאלו אותי. לא יודע.

דראזן פטרוביץ' חותם בלובי של „הילטון" ומחפש בקריקטורה את מספר 41... צילום: עדי אבישי.

בינגו פטרוביץ' – פיספוס...

גדעון, הקריקטוריסט הצעיר של „שבועספורט", סחט חיוכים מקיר לקיר בשבוע שעבר. הציור שלו – „בינגו פטרוביץ'" – שפורסם בגליון השבוע שעבר, תואר בהרחבה ברחבי יוגוסלאוויה. אמורים היינו לתת לו את האורגינל ביום חמישי, אך מאמנו, זליקו פאבליצ'ביץ', ביקש מאתנו: „אחרי המשחק".

אחרי המשחק כבר לא היה עם מי לדבר. פטרוביץ', מאוכזב אחרי ההפסד וכואב את פציעתו בברך, נבלע במעלית של „הילטון" ועלה לחדרו.

במקום אחר, במסעדה הסינית הכשרה בנוה־אביבים, חיכו באותה שעה לפטרוביץ' כמה ידידים ישראליים, ביניהם מנהל הפועל ת"א פיקו רוזביץ' ואשתו נני, גילה ואברהם פלדה, שוקי ושאול איזנברג – כולם מכרין של פטרוביץ' מימים ימימה.

חיכו חיכו – אבל דראזן לא הגיע. פיקו לא מוותר. נוסע ל„הילטון" ורואה את פטרוביץ' בלובי, עם קרח על הברך. „דוקטור לא מרשה", אומר דראזן בפנים קודרים.

מגישים לו את הקריקטורה שלו לחתימה. מחייך בקושי, וחותם. מחפש על לוח הבינגו את המספר 41. אין. הקרוב ביותר – 40 מצד אחד, 42 בצד השני.

איש לא עשה בינגו. הפרס עובר למחזור הבא.

הצ'כים באים

לשם שינוי – יש נבחרת. הפוגה בגביע אירופה ופסק הזמן לפני תחילת שלב הגמר־סל, מאפשרת לצמד המוביל את מכבי ת"א גם להוביל את הנבחרת הלאומית.

לאבן מרסר. אתו זה צריך ללכת. צילום: אורי קובה.

אך כפסע בינה לבין הופעה שניה בגמר אליפות העולם. בפעם האחרונה זה קרה ב־1954, בריו דה־ז'אנירו. אז – מקום שמיני בעולם, שהתקבל די בטבעיות נוכח ההצלחה המסחררת שנה קודם לכן, באליפות אירופה 53' במוסקווה (מקום 5).

אין ספק שהנבחרת הלאומית היא הבן החורג של איגוד הכדורסל. למעשה יש לאיגוד בן חוקי אחד – הסגל הלאומי – אך היא מתנכרת לו ולקיומו. אחרת קשה להבין כיצד ניתנה יד חופשית ופתוחה למכבי ולהפועל תל־אביב, בפגרת חג המולד והשנה החדשה, להשתתף בטורנירים בקריסטאל־פאלאס (מכבי) ובהארלם (הפועל), במקום להכין את הנבחרת ולנסות להשתלב בטורניר בין־לאומי כלשהו. עובדה: יוגוסלאוויה, שאינה זקוקה לטורניר מוקדם כדי לשחק בגמר, ניצלה את הפגרה והשתתפה בטורניר בהולנד. אצלנו הכל בסדר ולכן אנו יכולים להרשות לעצמנו להתכונן רק שבועיים בפברואר. יש מי שסבור שלקראת המשחק עם צ'כיה בשבוע הבא – זה מספיק. צ'כיה, להזכירכם, היא רק סגנית אלופת אירופה...

מישהו, הכואב את ההתנכרות לנבחרת, לחש על אוזני: „למה אתה לא שואל את ראשי איגוד הכדורסל?". שאלתי. התשובה שקיבלתי היתה שההזמנות לטורנירים נענו באנגליה ובהולנד אושרו מזמן ואין זה יפה לבטל השתתפות ברגע האחרון. „וחוץ מזה – הוסיף האיש – תראה מי צריך לקבל החלטות בנידון: ה"ה אברהם פלדה ושמעון מזרחי. שניהם פעילים מרכזיים באיגוד הכדורסל, אך בד בבד הם רואים את טובת מועדוניהם, הפועל ומכבי"...

בלי מרסר חטפנו בצ'כיה, במשחק הראשון, 77–95. עם מרסר – זה צריך להיות שונה. במקרה של נצחון – חבל יהיה לי על דבר אחד: מישהו באיגוד הכדורסל עוד יכול לחשוב שכל הישג שייך לאיגוד...

מזוכיסט

הוא ניגש אלינו, לשולחן העתונות, לפני המשחק הפועל תל־אביב – חולון. בידו היתה ערימת ניירות. שלף נייר, ועוד אחד. חילקו לידי העתונאים בהיסוס מה, והלך לדרכו.

הנה מה שכתוב ב„הודעה לעתונות" שקיבלנו:

על מנת למנוע ניחושים, הערכות שונות ו„תטרדות" בהמשך, החלטתי להוציא הודעה זו:

1. התפטרותי זו, שהחלטתי עליה בשבוע שעבר, תהיה בתוקף אחרי משחק זה הערב, 27.1.86, וללא כל קשר לתוצאות המשחק.

2. הגעתי להחלטה זו לאחר התלבטויות קשות, ומי כמוכם יודע עד כמה היתה קשה החלטתי לאחר פעילות כמעט רצופה של למעלה מ־20 שנה במח' הכדורסל של האגודה שבה גדלתי.

3. התפטרותי זו נובעת מכמה סיבות, שאחדות מהן (לפי סדר החשיבות) אציין בפניכם:

א. עיסוקים אישיים – כניסתי לעסק חדש בו יידרש ממני להקדיש זמן רב.

ב. עייפות נפשית וירידה דראסטית במוטיבאציה שלי (במיוחד לגבי תפקיד המבוצע בהתנדבות מלאה).

ג. תיפקוד ההנהלה בתקופה האחרונה וחוסר גיבוי מצד חלק ממנה (חלק שהפך דומיננטי יותר ויותר) דבר שגרם לי, בתפקידי במנהל קבוצה, בעיות בעבודה השוטפת.

ד. אופן קביעת ההחלטות לגבי הקבוצה, צוותה ומנהלה. (למרות כל מה שנכתב על אי הצטרפותי למסע הקבוצה לצרפת – הריני לומר כי לא זו היתה הסיבה העיקרית לפרישתי. הדרך שבה נמסרה לי ההחלטה – עזרה לי להגיע למסקנות אליהן הגעתי.

4. עלי לציין לשבח את שיתוף הפעולה המלא במשך שנות הפעילות הרבות ביני ובין מר אברהם פלדה, מנהל המחלקה.

5. אני מאחל לקבוצה הצלחה מכל לב.

יורם רוזביץ' (פיקו)

מנהל קבוצת הפועל ת"א

פיקו. חפש את האשה. צילום: עדי אבישי.

עד כאן לשון ה„הודעה לעתונות".

והנה, לא חולפות 48 שעות, ומה רואות עינינו באולם אוסישקין – אם לא את פיקו.

מה אתה עושה כאן?

– תזרתי.

למהו

– אל תזרה לי מלח על הפצעים.

אתה אוהב את זה?

– בחייך, עזוב.

קיבלנו טיפ. חפש את האשה. נני, מדוע חזר בו פיקו מההתפטרות?

– אברהם פלדה פנה אלי וביקש. לא יכולתי לסרב. הבנתי שפיקו לא יכול לעזוב את הפועל במצב כזה. לקחתי אותו לארוחת ערב, הזמנתי שולחן נפרד, כי במקום היו אוהדי ספורט רבים, דיברתי על ליבו שעה ארוכה.

והסוף

– הסכים. היתה לו ברירה?...

3110680 סג"מ (מיל.) שלכטר

יש עוד כמה סימני דרך יפים בארץ הזאת. סטיב שלכטר – אחד מהם. ברגע שהגיע לארץ מארה"ב, וזה היה בעשור שעבר, ראינו שהבחור רציני. אני זוכר ערב אחד אותו, בסינית של הקאונטרי־קלאב ברמת־השרון, ליד השולחן היו גם הוריו. באו מארה"ב לראות כיצד מתאקלם הבן שעשה עליה. סטיב הפתיע אותם בעברית טובה. פניה של האם קרנו מאושר. האב התמוגג מנחת. עכשיו הוא קצין. הקצין הראשון מבין העולים מארה"ב. סיים קורס בחיל הרפואה ויישרת במילואים באיזור הצפון. נשוי ואב לשניים. אולי אין לו נחת מקבוצתו, הפועל רמת־גן. אחרי פרישתו של סטיב קפלן – הוא המוהיקני האחרון מרמת־גן הגדולה. אבל לא זה מה שישבור אותו. סטיב בחור כארז. שאלו את שכניו במושב בית־יצחק ויאמרו לכם.

מדריך בקורס הקצינים חושף דרגותיו של סג"מ (מיל.) סטיב. צילום: אורי קובה.

בלב אחד

(סוף מעמ' 14־15)

האחרונות, אבל עכשיו אני מנסה לעשות דברים שונים. למשל, שומר על הכוחות במשחקים קלים בליגה. בגלל הגיל אני מאזן את הכוחות. פעם אחרי 40 דקות, הספיקו לי 5 שעות שינה להתאושש, אבל היום – יותר. כללית אני מסוגל לתת היום כמו לפני שנתיים. אני רוצה להרגיע את האוהדים שלנו: אין אצלי ואצל מוטי נסיגה ניכרת. מאמן מילאנו, דן פטרסון, אמר לי כששמע שאני בן 32: „אצלי אתה עוד ילד שלא התחיל להתגלח"... יש אנשים עם פיות גדולים שאוהבים לדבר רעות. אין דבר, אני ומוטי נעמיד אותם במקומם.

מוטי: אם אתייחס לכל מה שכל אחד אומר עלינו, לא היה לי זמן וראש לשחק.

– אתם יודעים כמה משתכרים השחקנים האחרים?

מיקי: אצלנו במכבי זה סודי. אבל אני יודע כמה מוטי מרוויח והוא יודע כמה אני מרוויח. אני יכול רק לומר אני משתכר יותר ממוטי.

– אתם שוקלים פרישה מהנבחרת?

מיקי: עוד כמה ימים יש משחק חשוב בקרם אליפות העולם נגד צ'כיה. אם ננצח אני לא מבטיח שאסע לשחק בגמר. אלוהים גדול.

מוטי: נעבור את צ'כיה ונראה.

– ביום שבו תזכה באליפות ישראל קבוצה שכולה אמריקנים – משהו כמו אליצור נתניה – מה תרגישו?

מוטי: אני ארגיש רע מאד כי זו תהיה פשיטת־רגל לכדורסל שלנו. לקנות 5 שחקנים לחמישיה הראשונה ולזכות בתואר, זה ככר יותר מדי, ביחוד אם אותה קבוצה לא עשתה כלום בשביל הנוער.

מיקי: כל קבוצה שתזכה בתואר חוץ ממכבי תביא אותי להרגיש לא טוב. אבל זה יזיז לי מאד אם קבוצה ישראלית, עם כל־כך הרבה זרים תזכה באליפות. בגלל מציאות כזאת הכדורסל שלנו נסוג. גם מכבי ת"א לא טלית שכולה תכלת. גם היא רכשה לא על בסיס לאומי. אבל כדורסל זה היום עסק ואם רוצים שיהיה טוב אז שיביאו. בתנאי שלא יגזימו. בזכות הרכש יש כדורסל יפה ומסחרי.

– אתם כבר רואים את היורשים שלכם?

מיקי: חן ודורון יהיו הצמד שיוביל את מכבי בעתיד, אבל הם לא יגיעו להישגים שלנו. לנו היתה תשתית נפלאה. שמונה שחקנים־שגעון: בואטרייט, לו, אולסי, מיקי, מוטי, ארל, ברודי. והיו גם ויסמן, שוורץ וקרן. למכבי ת"א לא יהיה עוד סגל נפלא שכזה.

– ואתם לא אומרים: אחרינו המבול?

מיקי: לפעמים אני חושב על עתיד הקבוצה. אני לא רוצה שיהיה אסון למכבי.

מוטי: רייה לצרה בשעתה. הנהלת מכבי תבחן את המצב, כמו בעבר, ותעשה הכל כדי שהקבוצה תישאר בצמרת.

– איכפת לכם מי יאמן אתכם העונה הבאה?

מיקי: לי לא איכפת. רק שיהיה מאמן טוב.

מוטי: לי זה כן איכפת, אבל לא אומר את דעתי בעתון.

– ואחרי הפרישה תישרדו ממכבי?

מיקי: אני לא ארצה להתנתק לגמרי ממכבי ת"א. בשבילי כדורסל, זה מכבי, זו העבודה שלי. 17 שנה אני מתכנן מתי ללכת לישון ומה לאכול לפני משחק בהתאם לפעילות של הקבוצה. לכן איכפת לי מה קורה ומה יקרה למכבי. אולי מוטי ואני, שעוברים קורס למאמנים, נעשה משהו ביחד בעתיד. יש זמן לחשוב ולתכנן.

מוטי: אני מקווה להיכנס למערכת של מכבי, בצורה כלשהי. אני אשאר במכבי.

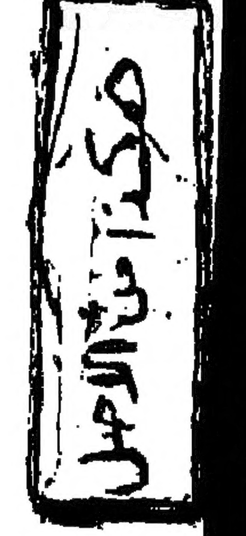
מיקי: יש נקודה כואבת בקאריירה שלי. יכולתי לשחק בקבוצה מקצוענית, ב„ניו־ג'רזי נטס" וב„הוקס", אבל מכבי לא שיחררה אותי. היה לי חוזה אצלה. זו הנקודה השחורה היחידה במכבי ואני רוצה לשכוח אותה. ■

השקיעה 3 שקלים בטוטו וזכתה ב־290 אלף דולר

זוכה יחידה מעפולה הצליחה לנחש אתמול את כל שלוש עשרה ... הנכונות בטו... ש"ח. הטור השמיני הוא זה שהביא לה את הזכייה.

תחזיטוטו

נועם בן־ישראל
הזוכים הגדולים ביותר

מי היו הזוכים הגדולים ביותר, עד כה, בטוטו הישראלי? – חשבנו, כי אם נספר עליהם "ג'ירבק" אולי המזל שלהם, גם בכם.

סאלים ברבק מחאן־יונס, שזכה לפני כשלושה שבועות כ־540 אלף ש"ח – הוא הזוכה היחיד הגדול ביותר בתולדות הטוטו, גם על פי גודל הזכייה וגם על פי חישוב דולארי (כ־360 אלף דולאר).

אחריו בדירוג, עלי חוסיין מסכנין, פועל מתכת, שזכה בדצמבר 1975 בסכום הענק של 2,288,500 ל"י – בערך 325 אלף דולאר לפי השער של אותה תקופה. אם נמדוד זכייתו לפי מדד אחר, הרי שדירה בת 4 חדרים באזור טוב בגבעתיים, עלתה אז כ־200–250 אלף ל"י.

במקום השלישי המכובד נמצא הזוכה של השבוע האחרון. הוא "צייר" עשרה טורים מבלי להסתכל ברשימת המשחקים וזכה ב־440 אלף ש"ח, בערך 300 אלף דולאר.

לנשים מקום מכובד בין הזוכים הגדולים. לפני שנתיים זכו במשותף שתי עקרות בית מקרית שמונה ב־18 מיליון שקל (כ־190 אלף דולאר). לפני שנה זכתה חיילת מרמת־השרון ב־112 מיליון שקל שהיו שויים אז ל־180 אלף דולאר.

הזוכים הגדולים לפני שלוש שנים היו שני תל־אביבים – בעל בית קפה ובעל חנות למוצרי חשמל, שזכו האחד ב־170 אלף דולאר והאחר ב־185 אלף דולאר. לא הרחק מהם בדירוג – קצין בצבא הקבע מת"א, שזכה בלמעלה מ־100 אלף דולאר.

וזוכה גדול אחר היה עורך־דין מת"א שתוך שנתיים זכה פעמיים בפרס הראשון – פעם אחת לבדו ובפעם האחרת עם שלושה שותפים.

ואם כבר על הזוכים הגדולים ביותר אי אפשר ללא בדיחה: מספרים על אחד שזכה בחמישה מיליון בטוטו. שאלוהו: מה אתה מתכוון לעשות בכסף הזה? השיב: 50 אלף אחזיר חובות. בסדר, אמרו לו, זה 50 אלף – ומה עם כל השאר? ענה: אין מה לעשות, השאר יצטרכו לחכות...

תחזית למחזור 23

1. בני יהודה – מכבי יבנה. אנחנו מאמינים שסוף סוף תבקיע נציגת השכונה יותר משער אחד וכך תעצור את תנופת ההתאוששות של יבנה. 1

2. הפועל ים – מכבי ת"א. הירושלמים ניצחו את האלופה והפסידו ליבנה. מכבי ת"א ניצחה את האלופה אך הפסידה להפועל פ"ת. משולש.

3. הפועל פ"ת – הפועל ת"א. נראה שהשבוע יבואו לידי ביטוי הבעיות הניהוליות והכספיות אצל המוליכה בראש הטבלה מול הכדורגל הטוב של צעירי פ"ת. 1 X.

4. מכבי חיפה – יפו. "באנקר גדול". למרות שלא ניצחה את הפועל ת"א, לא תחמיץ חיפה את ההזדמנות הזאת ו"תטרוף" את יפו מכבי יפו. 1 לכל אורך הדרך.

5. באר שבע – הפועל חיפה. חיפה החלה את המחצית השניה של העונה מתחת לקו האדום. נראה שתבלה שם זמן לא קצר. נצחון לב"ש.

6. נתניה – מכבי פ"ת. רגשות רבים ילוו שחקנים רבים במשחק הזה. אין צורך לפרט. כשתי הקבוצות שחקנים מצויינים והן משחקות פתוח. 2,1.

7. שמשון – בית"ר י־ם. המשחק הקשה לניחוש במחזור זה. שתי הקבוצות ניצחו ברציפות ומשחקות כדורגל טוב. כל תוצאה אפשרית.

8. שעריים – כפר סבא. אם שעריים "תרים ידיים" ולא תילחם, הרי שהכדורגל העדיף של כפ"ס יכריע והיא תנצח. אם לא, היא יכולה גם לנצח. משולש.

9. חדרה – מרמורק. משחק שיכול להפיל מנחשים רבים. חדרה נראית עדיפה, אך למרמורק קבוצה טובה מאד שרק עכשיו מתחילה להראות זאת. 2,1

10. עמידר – בית"ר ת"א. לאחר חמש תוצאות תיקו, תשיג עמידר תוצאה אחרת – אולי נצחון, אולי הפסד.

11. חולון – טבריה. קבוצת הכדורגל של חולון מתחילה לחקות את קבוצת הכדורסל שלה ומפגינה כדורגל התקפי ויפה. טבריה משיגה רוב הנקודות בבית. נצחון לחולון.

12. הפועל ר"ג – הכח. השגי ר"ג בחודש האחרון מעניקים לה עדיפות. הכח, מנגד, הפתיעה בנצחון ברמת־השרון, בכל דרכי כראי "לשים" משולש.

13. רמת־השרון – בית"ר רמלה. משחק קשה לניחוש. קשה להעניק הפסד בית שני רצוף לרמה"ש. קשה להתעלם מהיכול והמיקום של רמלה. משולש.

הליגה הלאומית
(לאחר המחזור ה־15)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	הפועל ת"א	13–29	32
2.	בית"ר י־ם	16–27	30
3.	מכבי חיפה	11–22	30
4.	בני־יהודה	5– 8	28
5.	מכבי ת"א	17–22	23
6.	הפועל פ"ת	18–22	23
7.	הפועל כפ"ס	19–22	22
8.	הפועל ב"ש	11–12	20
9.	מכבי יבנה	16–10	19
10.	מכבי פ"ת	23–20	17
11.	שמשון	21–18	17
12.	הפועל י־ם	24–18	17
13.	מכבי נתניה	20–21	15
14.	הפועל חיפה	22– 9	14
15.	מכבי יפו	23–11	12
16.	שעריים	19– 7	9

הליגה הארצית
(לאחר המחזור ה־15)

	קבוצה	שערים	נקודות
1.	בית"ר נתניה	12–26	31
2.	בית"ר רמלה	10–17	26
3.	בית"ר ת"א	15–21	26
4.	מכבי עמידר	9–15	26
5.	הפועל לוד	13–18	25
6.	הכח ר"ג	19–16	23
7.	צפרירים חולון	14–15	22
8.	הפועל טבריה	17–17	22
9.	הפועל ר"ג	16–19	21
10.	הפועל חדרה	13–16	20
11.	רמת־השרון	24–19	17
12.	הפועל עכו	1 –13	16
13.	מרמורק	19–14	15
14.	הפועל יהוד	15– 7	11
15.	בית־שמש	25–11	9
16.	בית"ר חיפה	19– 9	8

[redacted]

שיטות מלאות

סולידי

	1	x	2
1	X		
2		X	
3		X	X
4	X		
5	X	X	
6	X	X	
7			X
8	X		
9	X	X	
10			X
11	X		
12	X		
13	X		X

שלשות /
כפולים 5
טורים 32

הפתעות

	1	x	2
1	X	X	
2		X	X
3	X		
4	X		
5	X	X	
6	X		X
7		X	
8	X		
9		X	X
10	X	X	
11	X		X
12	X		
13		X	

שלשות /
כפולים 7
טורים 128

הגיוני

	1	x	2
1	X		X
2		X	X
3	X		X
4	X		
5	X		
6	X		X
7		X	X
8	X		X
9		X	X
10		X	
11	X		
12	X		
13	X		X

שלשות /
כפולים 8
טורים 256

לעשידים

	1	x	2
1	X		
2		X	
3	X	X	X
4	X		
5	X	X	
6	X	X	
7	X	X	X
8			X
9	X	X	X
10	X	X	
11	X		
12	X		X
13		X	

שלשות 3
כפולים 4
טורים 432

שיטה מצומצמת

	מפתח	1	2	3	4	5	6	7	8	9
1	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
2	1,x,2	1	x	2	1	x	2	1	x	2
3	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x	1,x
4	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
5	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
6	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
7	1,x,2	1	x	2	x	2	1	2	1	x
8	1,x,2	1	x	2	2	1	x	x	2	1
9	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
10	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2	1,2
11	1	1	1	1	1	1	1	1	1	1
12	1,x,2	1	1	1	x	x	x	2	2	2
13	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2	1,x,2

שלשות 5
כפולים 4
טורים מלא 3888
טורים בשיטה המצומצמת 432

ניר לוין

מכוניות

אדוארד אטלר

הג'ימאקנות הססגוניות הנערכות עתה, כמו קרקס נודד, אינן תורמות לספורט המכוניות אלא מעט־מיזער. חבל שמירוצי „ראלי קרוס" נערכים בקייץ הלוהט – במקום בתקופה הנוכחית של השנה, המתאימה יותר לאירועים ממין זה.

תנו לנו „ראלי"!

אהוד לביא ב„פזו" הלבנה שלו משתתף בג'ימקאנה

כמו קרקס נודד מתגלגלת הג'ימקאנה מעיר לעיר. הראשונה אורגנה בנמל יפו, אחר כך היא היתה בפתח־תקווה ובשבוע שעבר הגיע תורה של חיפה. עוד אין לג'ימקאנה אוהדים רבים בישראל, הנוסעים בעקבות האירוע ממקום למקום. אך יש כבר בתחום זה של ספורט הרכב שני גיבורים ומנצחים קבועים, חברי המועדון המוטורי הישראלי ושניהם אף מתגוררים במושב אחד – נורדיה. אלה הם יצחק זית ואהוד לביא.

זית, אלוף ישראל בקבוצת המכוניות עד 1300 סמ"ק, נוהג ב„טלבו סמבה" משופרת לתחרויות. המכונית עברה שינויים רבים בשילדה. תיבת ההילוכים נבנתה כדי לאפשר יחסי העברה קצרים במיוחד. ברשותו של זית דיפרנציאל־נעול, מתוחכם, הנותן יתרון בסיבובים, משום שכאשר גלגל אחד מסתובב באוויר, בן זוגו אוחז בקרקע ועדיין מושך את המכונית קדימה.

במערכת סטנדרטית, המותקנת בכל רכב משפחתי רגיל, הגלגל העולה, מנתק את הקשר בין יחידת הכוח לקרקע וכאילו עוצר את המכונית במקום.

התהפך ולמד

ה„סמבה" של יצחק זית היא המכונית הרצינית והטובה ביותר למירוצי „ראלי" הנמצאת כיום בארץ – ובעליה למד אותה היטב. נראה, כי התהפכות מקרית שבה התנסה אלוף ישראל בעת אימונים במסלול אשקלון, עזרה לו דווקא. הוא למד בדרך זו את מיגבלות מכוניתו.

מאז נוהג יצחק זית, באומץ ובמעוף רב במכונית שהתעקמה במיקצת, כתוצאה מההתהפכות והגילגול, אך עדיין נשארה החזקה והמהירה מכולן.

אהוד לביא הגיע שני אחרי זית בג'ימקאנה הראשונה ביפו. היה ראשון בג'ימקאנה השנייה בפתח־תקווה, שבה לא השתתף זית. הוא נוהג בפיז'ו 205 GTI, שגם היא הוכנה היטב תוך מחשבה רבה קדימה לעבר עונת מירוצי־אשקלון.

בשנה שעברה החמיץ לביא את תחרויות העונה אחר שהפסיד „חלק" לרם לנדס הנוהג ב„גולף GTI", ולפיקה נינקובסקי ב„חיפושית" מסחרית, בעלת מנועים רבי עוצמה.

השנה לא יהיו לאהוד לביא ולפז'ו שלו בעיות מול ה„חיפושית" של פיקה, משום שכפי שהעניינים נראים עתה, חודשיים לפני הזינוק הראשון, ה„חיפושית" הפסידה... לתקנון החדש של המירוצים, האוסר שימוש בדלק מועשר (!).

„המתרגמים" מהמועדון המוטורי הישראלי שעבדו על תקנון FIA, לא לקחו בחשבון שהמלצה אירופית בעניין „דלק סטנדארטי", מתבססת על דלק 101 אוקטן. חבל שהפיני פיקה נינקובסקי, לא יתעופף יותר באשקלון וחבל שאוהבי ה„חיפושית הכחולה" לא יראו עוד את אותה מכונית שבוודאי גם היתה מצליחה „לבייש" על המסלול, מכוניות צעירות ממנה בכעשרים שנה ואף יותר.

קיץ חם

בתחרויות העומדות להתחדש בפסח, לאחר פגרה של כחצי שנה, יהיה לאהוד לביא „סיפור" עם הפולקסווגן גולף GTI, של רם לנדס – הבוחן הראשי של הירחון „טורבו" ובעל התואר אלוף ישראל בקבוצת המכוניות עד 1650 סמ"ק. גם הגולף השייכת ללנדס עברה שיפורים רציניים בידי מומחי צ'מפיון מוטורספורט.

קיץ חם ומעניין מחכה לנו על מסלול האליפות 1986.

בינתיים יש לנו ג'ימקאנות שתרומתן לספורט המוטורי הטהור היא שולית למדי. אפשר להתייחס לג'ימקאנות כאל אירועים נחמדים, ססגוניים – אך יש להצטער שהמארגנים מטעם מועדון הספורט המוטורי הישראלי והחברה הכלכלית הקשורה עמו בחוזים, לא אירגנו בעת הפגרה אירועים רציניים יותר, כמו „ראלי־קרוסים" צנועים, שלא במסגרת אליפות ישראל, אלא סתם־אימונים, תוך שיתוף פעולה עם עיריות אשקלון או באר־שבע. לא מדובר בהשקעה כבדה. המתחרים זקוקים בסה"כ לנוכחות של מכשלים עם דגלים, משטרה, מד"א ומכבי־אש.

ללא ארגון מטעם המועדון המוטורי או חברה כלכלית כלשהי, מתנהלים כיום על המסלול שבוח־האל וההרוס באשקלון „אימונים" פיראטיים, פרטיים ומסוכנים; ללא משטרה, ובהיעדר כבאים ו/או עזרה רפואית מינימלית למקרה הצורך. קרובי־משפחה, בעלים וילדים משחקים את תפקיד המכשלים, המנופפים בדגלים. וחבל. זה מסוכן מאוד, משום שמקרה טרגי אחד, עלול להחזיר את הספורט המוטורי בישראל אלפיים שנה לאחור. לא ברור גם אם „אימונים" פרועים אלו, אסורים או כשרים על־פי תורת המועדון.

נראה שהם מותרים (?) כי נהגת, שבאחרונה איבדה שליטה בריכבה והתהפכה על המסלול, היא זו המשמשת בוועדת הביקורת של המועדון המוטורי הישראלי.

הג'ימקאנות, שהמועדון וחברתו הכלכלית הצמודה, כה גאים בארגונן, מזכירות לי את כוס המים מהסיפור הישן, הכוס שרופא הנשים ממליץ עליה לדורשי עצתו כאמצעי מניעה אידיאלי. „זה לפני או אחרי", שאלה הפאציינטית. „זה במקום", משיב הרופא.

מדוע ה„ראלי־קרוסים" נערכים בארץ בעיקר בקייץ, כאשר התחממות המנוע היא גורם מרגיז נוסף, לא פחות מפגרה חצי שנתית בלתי מובנת, שמתקיימת בתקופה המתאימה ביותר לתחרויות מסוג זה?

אנא, השיבו לנו את הראלי! ■

רם לנדס, בהליפות מבואנים לכנה. אלוף ישראל ב„ראלי"

צילומים: ג'ילי ירום

N.B.A

אלכס דורון

1,060,892 קולות – לעומת 957,447 קולות שצבר אשתקד, ג'יימס וורת'י, יהיה השחקן השלישי מאלופת הנ.ב.א., לוס אנג'לס לייקרס, בחמישייה הפותחת של כוכבי המערב וזו תושלם בידי רלף סמפסון מיוסטון רוקטס ואלווין רוברטסון מסאן־אנטוניו ספרס, הנחשב ל„אלוף גנבי הכדורים"...

יואינג לראשונה

החמישייה הפותחת של כוכבי המזרח, תיכלול את לארי בירד מבוסטון סלטיקס, ד"ר ג'יי ומוזס מאלון מפילדלפיה 76', אייזיאה תומאס מדטרויט פיסטונס וסידני מונקריף ממילוואקי באקס.

במישאל בין הצופים, צבר אמנם מייקל ג'ורדן, הלהטוטן של שיקאגו בולס, את מירב הקולות, אך נאלץ לוותר על מקומו, עקב פציעה ממושכת, ממנה עדיין לא החלים. מונקריף תפס איפוא את מקומו.

שאר השחקנים, בכל נבחרת, נבחרו במישאל בין מאמני כל „חוף". פאט ריילי, מאמן הלייקרס שידריך את נבחרת המערב, צירף לכוכביו את שבעת השחקנים הבאים: אדריאן דאנטלי מיוטה ג'אז, אלכס אינגליש מדנוור, אקים אולאג'וואן מיוסטון, ארטיס גילמור מסאן־אנטוניו, רולאנדו בלקמן מדאלאס, קלייד דרקסלר מפורטלנד ומארקז ג'ונסון. קיי.סי. ג'ונס, מאמן בוסטון שידריך את כוכבי המזרח, צירף לחמישייה שכבר נקבעה גם את פאטריק יואינג מהניקס (בשנתו הראשונה כמקצוען); דומיניק ווילקינס מאטלנטה וג'ף מאלון מהבולטס, רוברט פאריש וקווין מקהייל מבוסטון, באק וויליאמס מהנאטס ומוריס צ'יקס מפילדלפיה.

129 שנות כדורסל

המאזן בין המזרח למערב במשחקים הללו עד כה: 23–12 למזרח.

יקדם למשחק הזה, ערב נוסטאלגי כאשר שתי נבחרות כוכבי העבר, יכללו למעשה שחקנים עם נסיון־מצטבר של 129 שנות כדורסל. המזרחיים יודרכו לעימות זה בידי ביל ראסל של המהולל והאגדי ואילו המערביים בידי ג'וני „רד" קר, שהיה מכוכבי סירקיוז, פילדלפיה ובאלטימור בין 1954 ל־1966 ואחר כך מאמן שיקאגו ופניקס (מאמן השנה של הנ.ב.א. ב־1967).

ראסל סייע לבוסטון סלטיקס לזכות ב־11 תארי אליפות ב־13 שנותיו כמקצוען. הוא ידריך במשחק הזה שמות כמו בוב קוזי, ריב. קאונס, וואלט פרייזר, ג'יל גודריץ', פיט מאראביץ' [illegible]

[illegible]

קארים עבדול ג'אבר – בפעם ה־12 ברציפות.

מזרח – מערב:
מג'יק ג'ונסון יוביל את המצעד

36th Annual NBA ALL-STAR GAME

הכל מוכן ל„הצגה הגדולה של השנה", שני ערבים של כדורסל־לשם־ראווה. „שאו־אמיתי" – כפי שרק בנ.ב.א. מסוגלים לכך, לפי שעה.

ב„ריוניון ארינה" וב„מרכז הוועידות" בדאלאס, יתקיימו בשבת וביום א' מה שכבר זכה לכינוי „סוף־השבוע־של הכוכבים" – כאשר המשחק בין כוכבי המזרח למערב, שיתקיים בפעם ה־36, יהיה, כרגיל, האירוע המרכזי, אך לא היחידי.

בשבת בצהריים יתעמתו על הפארקט „אגדות הכדורסל" – 20 כוכבי העבר של הליגה, ביניהם שבעה ששמם הונצח בהיכל־התהילה־לתיעולם במוזיאון הכדורסל במסצ'וסטס, אחר כך ייערך החידוש של השנה – דו קרב ראשון מסוגו של קליעות מרחק בין 8 קלעי 3 הנקודות הטובים ביותר בנ.ב.א. הם ייקראו לקלוע מחמש תחנות, ברדיוס של 7 מטר מהסל.

במוצ"ש תיערך תחרות קליעות ההטבעה – המתקיימת בפעם השלישית, במסגרת „משחק השנה" וכבר היתה ללהיט. אלוף אשתקד הוא דומיניק ווילקינס מקבוצת „יוטה ג'אז". שלב החזרה בתחרות המקוצרת תהיה הפעם שונה מבעבר [illegible] ... שלושת עד ... שישה ... שיעלו ... במקום 9 ... בחמבריץ ייקראו לבצע בסופו של דבר 8 הטבעות במקום 9.

בעור הזמר ווילי נלסון מהנה את הצופים במופע בידור „הצדעה לכוכבים", ישלימו ביום א' שחקני שתי נבחרות־הכוכבים דהיום, את ההכנות למשחק המסקרן, שישודר בטלוויזיה לכל רחבי ארה"ב. נבחרת המזרח, שניצחה בחמישה משלושה המשחקים האחרונים, תנסה לגמול לכוכבי המערב על ההפסד אשתקד 129–140, באינדיאנאפוליס, לעיני קהל שיא של יותר מ־43 אלף צופים נלהבים. ההפסד סימל מן הסתם את תחילת „שלטונה" של הלוס אנג'לס לייקרס בליגה, ע"ח הבוסטון סלטיקס מהמזרח.

הצדעה לכוכבים

קארים עבדול ג'אבאר, הטוב בקלעי הנ.ב.א. בכל הזמנים (יותר מ־34 אלף נקודות עד כה כמקצוען) נכלל בחמישיה הפותחת של כוכבי המערב – וזו תהיה הופעתו הי־14 באירוע זה. שיא חדש בנ.ב.א., בחמישייה הפותחת הוא יופיע בפעם ה־12.

אלא שאת „מצעד הכוכבים" יוליך חברו לקבוצת הלייקרס, מג'יק ג'ונסון, שבמישאל הכלל ארצי בין צופי הכדורסל להרכב [illegible] ... אנ.ב.א. ... של ... למשחק ... במישאל [illegible]

שיא השיאים

אומרים שהוא „שיא השיאים" – ופשוט „מייצר" חידושים בהתנהגותו, חדשות לבקרים. בובי נייט, מאמן הכדורסל הסוער של מיכללת אינדיאנה ומי שהצעיד את נבחרת ארה"ב למדליית הזהב האולימפית, בלוס־אנג'לס.

לפני כמה ימים חולל סערה גדולה: במהלך משחק נגד מיכללת אילינוי, ששודר בטלוויזיה מחוף לחוף ואשר בו ניצחה אינדיאנה 71-69, נראה בובי נייט מנתץ בזעם את הכסא שלו. אשתקד הוא השליך את כסאו לתוך המגרש, תגובת זעם על החלטת שופט...

אבל לא רק הכסא היה קורבן להתפרצות של בובי נייט, גם להקת המעודדות של המיכללה שלו. בובי היה ב„טראנס", צעק על השופטים, ספג עבירה טכנית, בעט במגבר קול של המזכירות ו„ירד" על המעודדות – משום שלדבריו הן החלו לפזז ולרקוד מוקדם מדי, בעת שכוכב נבחרתו התייצב לקלוע קליעות עונשין ו... החטיא. מדובר בשחקן בעל מאזן של 90 אחוז הצלחה בקליעות הללו ובובי נייט הזדעזע מה„פיספוסים" שלו.

מה ראו צופי הטלוויזיה האמריקנית?

בנוסף לתקרית המכוערת כולה, הבחינו הצופים כיצד ה„בוס" של בובי נייט רומז לו באצבע לגשת אליו. בהפסקה הם הסתגרו בחדר שממנו בקעו צעקות. כאשר נתבקשו השניים לדווח על מה שוחחו השיבו: „זה עניין שבינינו בלבד"...

כדאי ללמוד.

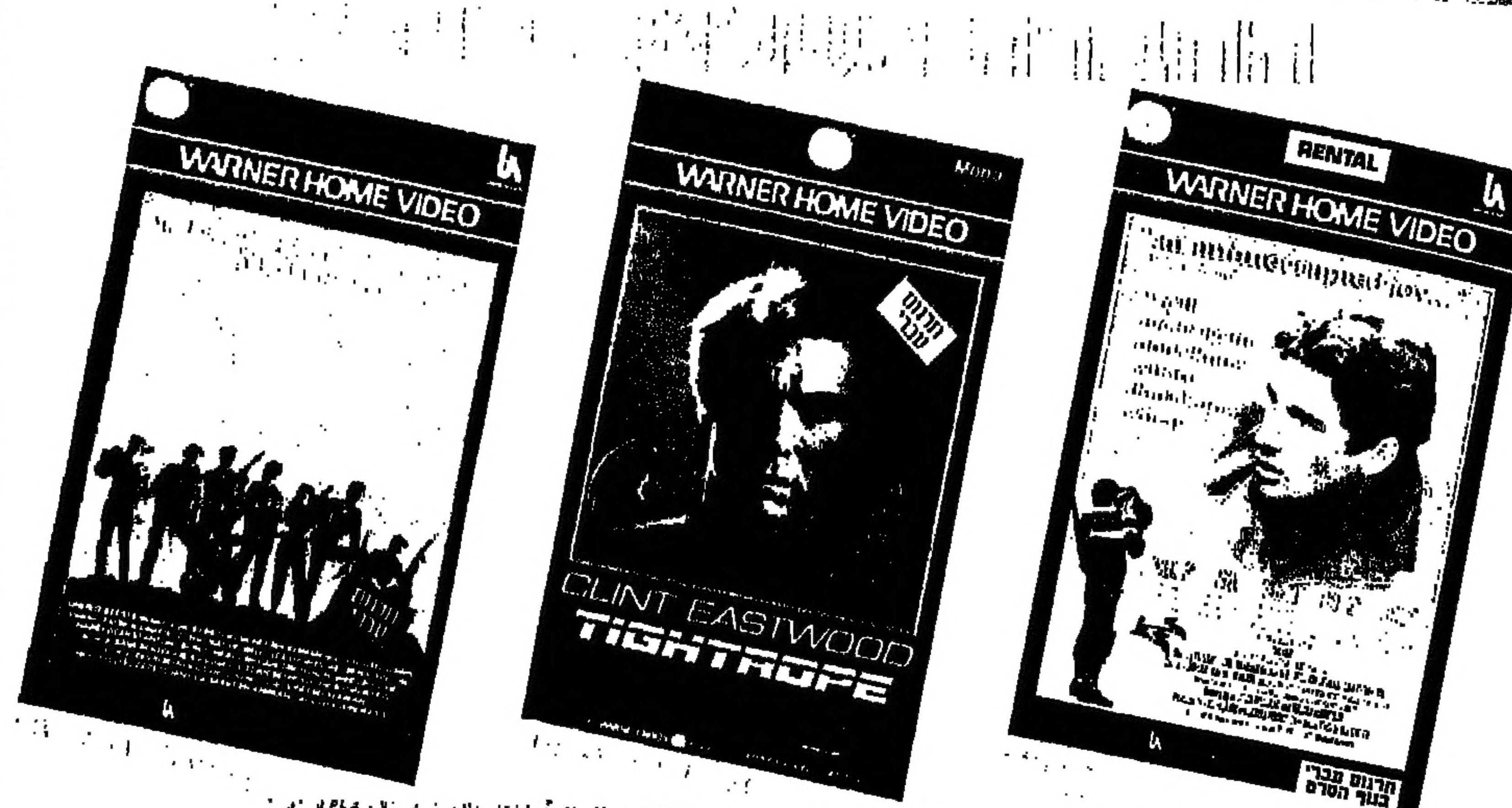
למחרת „נלכד" בובי נייט על גדות אגם ליד בלומינגטון, סמוך למיכללה שלו. „כאן אני נרגע ומפליג במחשבותי מעבר למשחק הכדורסל. יתכן שבקרוב אאלץ לצאת מכל זה", אמר המאמן המפורסם.

האבקות בבוץ

דבי ראיין, מאמנת הכדורסל של אוניברסיטת וירג'יניה בארה"ב, הורתה לשחקניותיה להימנע מפעילות ספורט מסוכנת, כמו החלקה על קרח או קפיצות למים וצלילה, במיוחד כאשר הקבוצה „רצה" היטב במסגרת אליפות המיכללות. אלא שדבי שכחה לנקוב בשמו של ענף ספורט „מדליק" אחד, ששבה באחרונה את ליבן של „בנות חמין היפה" בארצו של הדוד סם: היאבקות בבוץ...

התוצאה? שחקנית מפתח בנבחרת הכדורסל שאותה מאמנת דבי, השתתפה בתחרות של היאבקות־בבוץ – ושברה חוליה בצוואר. „היא השתתפה באיזו אורגיה, עם שאר הסטודנטים ונאבקה בבוץ עם גבר. לפתע הוא הניף אותה והשליכה בכוח רב. כאשר ניקו את הבוץ מגופה – התברר כי הכדורסלנית־המתאבקת פגועה.

בנוסף להצטיינותה בספורט היא גם תלמידה מצויינת. אומרים שתהיה רופאה... ■

קליינט איסטווד

ב"VHS ו"BETA

כ־300 סרטים וביניהם 13 סרטי ג'יימס בונד, 15 סרטי קלינט איסטווד, 12 שעות סרטים מצויירים של באגס באני, גרייסטוק, ב״ס לשוטרים מתחילים, משחקי מלחמה, ינטל, סקורפיו, ועוד ועוד.

פרטים בספריות הוידאו המובחרות.

★ על חבל מתוח (קלינט איסטווד) ★ יפהפיות במלכודת (ג'יימס קובורן) ★ דופקים את המאפיה (טרנס היל ובאד ספנסר) ★ נגשם סגול (פרינס) ★ הביאו את ראשו של אלפרדו גארסיה (וורן אוטס) ★

בקרוב:

★ מסביב לעולם ב־80 יום ★ העולם לפי גארפ ★ המתופפת הקטנה ★ גרמלינס ★ השחר האדום ★ שלום לנצח ★ רצח בעיניים ★ מאחורי הסורגים ★ 110 מעבר לרחוב ★ חזיז ורעם ★ עיר לוהטת ★ פושע בשורות האוק ★ חטיבת השדים ★ משחק מסוכן ★ נשים בעורף ★ נערת הפרוטוקול ★ ועוד ועוד ★ מגשימה לשוטרים מתחילים ★ מקס הזועם 3 ★ חגיגה במשטרה ★ הנוקם מקלסקי

מגיעים!

"כלבתולים"
סרטים מצויירים
עם פסקול בעברית.

זינוק נכון לדרך רצופת מיכשולים

תחום מרתק – וגם נועז לא פחות מפעלולים – הם מירוצי החולות, כאשר הרוכבים נדרשים לעבור מסלול רצוף מיכשולים ו"רמפות" שונות ■ יש צורך בשילוב של כוח, מוח ומהירות

היה זה בחולות...

אלי אלבג

לא רק "טריקים" בשפע יש ב"בי.אם.אכס" – גם מירוצי חולות...